

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BİRİ YİTİK İKİ ÜLKE

Soysal Ekinci

Yeni Sesler:15

BELGE YAYINLARI : 74
Yeni Sesler : 15

Yeni Sesler dizimizin bu kitabında, uzun soluklu bir ozanı, Soysal Ekincl'i okurlarımıza tanıtıyoruz. Düş ve gerçekliği yeni bir söylem içinde, içiçe yedirerek, imgelerle besleyerek veriyor ozanımız. «Düşsel Sorgu» geleceğe olan inancı sergilerken, «Biri Yitik İki Ülke» Eylül deneyimini, bir söylence anlatımı ile evrensel bir çerçeve içine oturtuyor. Soysal Ekincl'in diğer şiirlerini de seveceksiniz.

BELGE YAYINLAR : 74

Birinci Baskı : Ekim 1989

Desenler : Alime Mitap

Kapak Deseni : AH Ünal

**BİRİ YİTİK İKİ ÜLKE/Şiir/Dizgi-Baskı : Final Ofset/Kapak
hazırlık : PANO/Kapak baskı: Orhan Ofset/BELGE-ULUS-
LARARASI YAYINLAR Kitap Arşivi: <https://cataly.org>
Divanyolu Cad. Binbirdirek Han,
Sultanahmet — İSTANBUL.**

Soysal Ekinici

BİRİ YİTİK İKİ ÜLKE

Şiir

**belge
yayınları**

Yeni Sesler : 15

DÜŞSEL SORGU

*Her yeniden anlatımı, dünün düşlerinin, yep-
yeni bir söylemidir, ayrı bir düş ve ayrı bir
gerçeğin*

— I —

Dün gece ellerimdeydi ellerin. Kızların yüzündeki yeni ayırtıları gösterdin, yüzün yoktu, yüzünü neden başka birine bıraktığını sormadım. Ruhumdaki orman yangınlarını görebilirdin gözlerimde; yüzün olsaydı yanında ve gözlerin.

Anla işte; tanrısal rubalar giyinip sana sığındım kurşun yağ-murlarından kaçarak; ölümün haki yüzüne bürünmüş titrek zamanlar uçup giderken korkuların esrik başları üzerinden. Yeniden döndüm işte, birikmiş gözyaşları deryasından yavaş yavaş yükselirken yürekler; zorlu kavgaların yeni silahlarını getirip sürdüm orta-yere. Başkaldırı zamanıdır şimdi bütün bir halkın değişmez sanılan kendi kaderine. Uzat elini, kan ve ateş deneylerinden geçerek sana dönmüş bir Promete'yim ben de.

Sevdam bir kanlı söylentidir; binlercesinin aynıyla yaşanıp yaratıldığı, geçip geldiğim işkenceevlerinde. Özlü türküler besteledim senin için. Seni özleyip seni çağırdım, her şeye değerdi senin tanıklığın. Özlü türküler besteledim ihanet kulelerinde, dünyamızın geleceğine dair kurulan bütün ütöpiller için.

Zerresine karetmiyor hasretimin, haritasını bedenimle binlerce kez çizdiğim bu demirler dünyası, bu hücre. Mevsimlerdir serin ürpertileriyle tenime dokunup geçen ben mevsimleri görüyorum sadece, yılların takibi zor. Ömrüm bir dağgölüdür, hasretimse eski sularına yeniden kavuşan bir nehir yatağı, dökülürken kızgın lavlar en derin eğrimlerine yanardağlarından hasretimin, dağgölü üşür, dağgölü üşür, dağgölü üşür yine de.

Ey günışığı sarkıt insin kızıl saçak salkımların aşağıya. Bir yolcuyum, gözlerim ufkun en derin yerinden asla ayrılmaz. Sarkıt insin kızıl saçak salkımların aşağıya, sarkıt insin; benim için belirlesin denizlerin gece-gündüz aktığı yönü.

Çok uzaktan geldim çok uzaktan geldim çok uzaktan. Yıldız yağmurları da dinince bedenimi sarsıp geçen uğultuların ardından, bulutların gökekinlerinde bestelenen kanat senfonilerini dinledim yollarda.

Şimdi biraz türkü söyle, kavga marşımızı okuyan bir koronun sınırsız coşkusu ve hasretimin belgileri olsun içinde.

— III —

Ey şafak yüzlü kadın, ey mehtap gözlü toprak, bana bağışla geleceği! Bana bağışla sevgisine inanıp acısına katlandığım gerçek özgürlüğün al rengini. Bağışla ki, şartı budur yüreğimin salt sevgiye dönmeye, bağışla ki, sırtımdaki bütün acı taşlarını dökeyim deli sularına senin.

Yenilgi mevzilerinden çekilirken kurtardığım bayrakları teslim etmeden önce yeni öncülerine; soracağım seçeceklerime; lider ile rehberin ayırdında mı!

Yoksa nasıl kurtulurum altından, bir dokunuşta üstüme heyelan verecek gibi önümde dikilen hakiyüzlü, katil gözlü dağların? Yoksa nasıl önlerim öksüz başımla yıkıcı akışını kötülük selinin? Haklı ve haksız ayrımlarını seyrederek mi korkulu bir umarsızlıkla, bundan öncekileri seyrettiğim gibi? Haklılığı olamaz ki, karşısına dikilen kardeşlik ormanının binlerce selvisine kudurganlığın en ilkel şehvetiyle saldıran bir diktatörlüğün

— V —

İki gül olacak bundan böyle göğsümde, biri kızıl biri mavi gökçe sular renginde. İkisi de beni anlatacak, iki farklı düşüncenin ifadesi sanılacak; yeri gelince ölümü kutsayacağımın en açık imgesi kızıl olan. Savaştan, sadece günahsız bir insanı öldürebilirimin korkusu ve barışa sevgiyle bağlı kalmanın anlamını taşıyacak mavi de. Ve sonu kumla başlayan çöllere kimse sürmesin beni diyecek ikisi de.

Sayrılık lar anasıdır her savaş. Ve darbe döneminin her tutsakevi. Öldürülenler gömülürken toplu mezar denen katliam çukurları-na; teselli eder gibidirler geride kalan dirileri. İşte gömütlerini örten şu toprak bunun en güçlü delili; anında çiçekbahçesine dönüyor gömütlükleri.

Sanki hep ölen sevdiklerimiz araladılar, çöküş dönemlerinde aramıza çekilen karanlık bilinmezlikler perdesini. Hani yoldaş-larımızdan biriydi ilk idamlardan; «Alçaktır size benzer darağaç-larınız» demişti. «Boyunuz yetmez, onu benden yükseğe kaldıra-mazsınız, siz en iyisi ayaklarımdan ayrılmak istemeyen şu top-rağı kazınız. Meraklanmayın yıldızlar tutar beni, eğer çekmez de koparsa boynumdaki yağlı organınız »

Bulunmazdı o günlerde yüzündeki çıgıllıkları saklamanın imkanı. Ben billsizce üstüne gelirdim, önünde başeğdiğim ilkelerin ilkesiyle; seninse «zehirlerim» der gibi bakan bakır pasıydı göz-lerin.

Bazı şeyler de vardır ki, doğası bozulur sürekli çatlak çıkan seslerle; D   n ki, sessizliğin  iğneden binlerce gövdesi içinden biri, henüz vermek niyetinde değil sonnefesini; bu demektir ki, iki seçeneği var bu  ırpınışın benim karşımda; ya elini verecek uzanan elime, ya da terkedilecek tükenişin o iflah olmaz yalnız yolculuğuna. Yeniden düşebilir belki bu aymazın körelmiş gözleri gerçeğin ışıkg lgelerinden birine, kurtulduğunda yalnızlığın i iboş kerametinden.

Bir de her devinime anlaşılmaz bir homurtuyla karşı ıkan sözde aydınlar var. Benim gözümde onlar; elektronik çağın oyduğu  ağdaş mağaralarda, ağzından köpükler akıtarak sahte bir esrime gösterisiyle, çıkar dilenen şeyhler gibi, aydınlığı zikreyleyip karanlıkta yaşıyorlar.

— VII —

Dinleyemem bundan sonra, dün herkesçe aynıları yaşamış, çoğu unutulmaya mahkum basit maceraların rutinleşmiş tekrarı. Yarın soracaklar bana, «peki yaşadığınız yenilgilerin sebepleri nelerdi, hangi kitaplara yazdınız? Ne zaman ve hangi dağlarda çiçek verecek akıtılan kanlarınız?»

Bugünü dünün tekrarıysa tutsaklığımın, akşamdan yatırp yumuşak satırların altına, kanırtarak günün sırtında boyveren dikenleri teker teker, saban peşinde toprakla boğuşan bir çiftçi gibi, ve sabahın günışığına boşaltamıyorsam bir başlık altında o günün gecesini; ömrüm aldanmış demektir, ipte oynayan bir cambazı hergün seyrederim sanan taşralı bir çocuk gibi. Çünkü cambaz, hergün aynı yerde aynı ipte oynamaz.

— VIII —

Bugün günü gününe beşinci yıl tamam içerde.
İçimde sana dair «ya onu da bütünüyle yitirdiysem» diye bir
ondişe. Söylenecek yeni şeyler çıktı demektir eski büyüklerime.
Ama, sana bir şey dokundurmam. Uzak durmalıyım çünkü ağla-
ma duvarlarından. Eğer hesapta olacaksa bu endişenin kayna-
ğındaki ihtimal; sana değil, kimden neyi aldığına, yani esin kay-
raklarına yönelecek bütün öfkemin hedefi. Sana karşı çıkarsam,
nasıl varabiliriz, hasretimin devindikçe kanayan ana kaplum-
bağalarının denizlerine o zaman...

Hüznün yeri karanlıktır her zaman. Süzülünce günışığı duvara korkulukları daracak bir alacakapıdan; neşedir artık ortayerde cınlayan.

An gelir bana yer kalmadığını düşünürüm bu duvarlar dünyasında. O hadde varır ki, içimdeki bunaltının kaynayan buhar basıncı; korkarım yalnızlığın tabutunda mahsur kalıp boğulmaktan. Işınlasın isterim gizli bir güç, beni diğer yıldızlara; bir yol bile değil kaçıp kurtulma isteği.

Haydi gir koluma. Gözlerini dünyaya yeni açmış kocca bir bebek gibi bakıyorum insanlara. Gir koluma, utkularımdan önce, gözlerimde karartıları kalmış gecelerin körkuyular denli derin hüznünü emzirmeliyim sana.

Kovalarken voltada geceyi, çarpıverir yüzümü duvara, yılıksının en ateşli yerinde şafaklanan ayakları yüreğimin. Habersizce başlayan bir havai fişek irkiltmesi gibi kıvılcımlar saçılır gözlerimden, kabırır öfkemin beyaz dalgası; geçkalmış bir yayanın adımları gibi hızlanır volta.

Karşımda bitimsiz ufuklar yok. Suyu çekilmiş bir tuzgölünün renksizliğiyle hiçliği düşündürüyor havalandırma.

Dün gece ellerimdeydi ellerin. Kızların dünkü yüzünde solmuş bazı ayırtılarına sürükledin anılarının.

Ne zaman başlamıştı yeşermeye ilk filizleri özgürlük duygusunun içimde? Kaç yaşımıydım acaba? Molozları dökülmüş duvar taşları arasındaki yuvalarından çılgınlarla yem isteyen sıgırcık yavruları ne de çabuk kanat-kuyruk düzerdi, bir an önce uçmak için renk renk cümbüşüne gömülmüş ırlarına ilkyazın. Kaçıp gitme duygusuydu o zamanlar, içimdeki arayışın kuş yavrularında bulduğu karşılığın adı.

Dün gece ellerimdeydi ellerin. Kızların yüzündeki yeni hüznün çiçeklerini gösterdin bana.

(Harosman'a ağlayan Kür Nehri'nin kıyısında yanıp-sönen şafak yerinden başlayıp gezdik bütün vadileri, bulutlar sevinçle eşlik ettiler havadan. Geçip geçip ayrılırlar birbirinden, orta-çağın savaştan süvari alayları sanki. Açılır nahırları değnekten geçirilen ağulların mayıstan yanmış ağır kalas kapıları. Bir sirk camlazının maharetiyle sallayarak elindeki kabuğu soyulmuş budaksız kayın değneğini, çisil yağmur altında arsız arsız gülümseyen bir küçük çoban; sık ağaçlar arasında hızla yerdeğiştiren inatçı serçeler gibi, toparlar, irinleri sırtlarına vurmuş bitkin boğaları.)

Ve

Havada yağmur, havada sürüp gidecek bir ıslaklığın karartıları vardı.

Ben çocukluğumun başıboş kırlarında, bilirim, adımbaşı rastlanan kınalı taşların dibinde hangi otların yeşerdiğini. Kayatütünleri, böğürtlenler, yerüzümü ve ormandaki yaban çileğinin yerini bilirim. Dikenli kayalıklarda yabanhaşhaşı; ancak Temmuz'da patlatır yeşil kabuğunu. Eğlenir oğlumun saçlarıyla rüzgar, inerken susuz Göller'e Yataklardaki başakçekmiş buğdaylar. Tuzakı bozkırın rengi güzün son ışıklarında. Çocukların gözyaşı denli mahzun ve ıssız pınarlar. Rüzgarların atkoşturduğu çıplak düzlüklerde, sazlarla örtülü çamur göllerine benzeyen yüzleriyle ve işkencede direnen yoldaşlarımın inatçı gülüşleriyle rüyalarım da karşıma çıkan ihtiyarlar, hep nasıl dayandığımı sorarlar.

Direnen yoldaşlarımın inatçı gülüşleriyle karşıma çıkan ihtiyarlar, hep nasıl dayandığımı sorarlar; başları önlerine düşer ikr-cikli bir inanmazlıkla, bir dehaki sefere kendilerinde olduğunu söyleyince sıranın Sonsuz uykularına yatmanın biraz öncesindeymişler gibi umarsızca açılan camgözleriyle düşürerek yüreğime bir veda şifresi, uzaklaşırlar mavi göğü göğüsleyen dingin bulutların serin gölgesini izleyerek.

Akkuğulardır, akisleri sevdamızın soğulmaktaki sularında yüzen bulutlar.

Havada yağmur, havada sürüp gidecek bir ıslaklığın gittikçe belirginleşen karartıları var, ve içimdeki dağyolunun Doğu'ya çıkan bütün güzergahlarında taze kankokuları taşıyan şiddetli bir rüzgarın çarpmalarıyla titreşen ölümün intikam dikenleri ufuklarıma renk veren güllere batar.

— XI —

Deldi toprağın karnını yine en yumuşak yerinden. Yöneldi ekinlerine bir on yıldır kendi yatağının derinliklerinde akan yeraltı ırmakları, kavrulurken başaklar, görünmeyen alevlerin içinde birer mısır tanesi gibi **patlayan**.

Havada yağmur, havada sürüp giden bir ıslaklığın gittikçe yaklaşan karartıları var.

Ey geceleri düşlerime yalnız elleriyle gelen kadın,
Ey düşlerime akan dalgaları mavi gömlek, etekleri yeşil nehir,
Ey sonsuz karışımlarıyla yüreğimin bunaltısı şehir; geleceği bana bağışla! Bağışla ki, şartı budur yüreğimin mutlak sevgiye dönmeye. Bağışla ki, dökeyim sırtımdaki bütün acı taşlarını senin deli sularına...

— XII —

Gerilmiş bir keman telidir yüreğim. Şimdiden hazırla kendi yüreğindeki mızrabı; yüreğimin tellerine incitmeden nasıl dokunduracağını.

Hiç bilinmez kimin kime sadık kalıp kalmadığı. Kendi ölçülerini de değiştirdi, ihanetin ruhlarımızda sonsuza değin kalacak izleri. Çılgınlıktır başkasına sunulmuş bir sevi bakışının arkasından koşturmak; en büyük yeminler bile samançöpü gibi kahr kan-denizinde kabaran aşk dalgası önünde...

(Çok şeyler katılabilir; ruh ve bedeni birlikte tutan insani bir aşkın iki insandan çaldığı zamana: Dinlenebilir pencere pervazından süzülen mırıltısı, evin yakınında akan küçük ırmağın. Akşam komşulara gidilir. Gece yapılan şiir egzersizleri sabah bir dosta gösterilir.)

Dün gece ellerimdeydi ellerin. Bana kırların yüzündeki yeni hüznün çiçeklerini gösterdin, yüzün yoktu. Yüzünü neden başka birine bıraktığını sormadım. Gözlerimde görebilirdin ruhumdaki orman yangınlarını; yüzün olsaydı yanında ve gözlerin. Sana türküler söylerdim. Eskiden uzaklardan söylediğim türkülerdekine benzemiyor sesim. Karlı doruklardan zümrüt çayırlara inen turna avazlarına karışırdı sesim. Seninle çıktığım düşsel yolculuklarda önüme dikilen yaban gülleri, içimi karartan umutsuzluğun başıboş yellerini, dizginler, çürütür, reddederdi. İlk gençliğimdeydim, gece-gündüz yakardı bedenimi sıcaklığındaki herkesçe özlenen sonsuz mutluluk...

— XIV —

Göğsümü tıkayıp gözlerimi dolduran bir yalım da olsa ağuların karışımından; rahatlatmaz beni ağlamakla yüreğimden fışkırıp boşalacak o duygusal enerji. De ki, boşalacak ağuların yerine kim koyacak sevgiyi? Yüreğiboş bir adam olmaktansa mutlak sevgiye —yani ölüme— varana değin ölümü öldürmeye giderken ağulu bir yürekle dolaşırım daha iyi. Uzak değildir bütün kuşlara yabancı, yüreğimiz dolduğunda ağlayabileceğimiz günlerin geleceği.

— XV —

Zerresine karetmiyor hasretimin, haritasını bedenimle binlerce kez çizdiğim bu demirler dünyası, bu hücre. Mevsimlerdir serin ürpertileriyle tenime dokunup geçen; ben mevsimleri görüyorum sadece, yılların takibi zor.

Sevdam bir kanlı söylentidir, binlercesinin aynıyla yaşanıp yaratıldığı işkence evlerinde. Özlü türküler besteledim senin için. Seni özleyip seni çağırdım; çok şeye değerdi senin tanıklığın. Özlü türküler besteledim senin için ihanet kulelerinde, dünyamızın mutlu geleceğine dair kurulan bütün özgürlük ütöpleri için.

— XVI —

«Geleceğim» demiştim ilk şiirimde, geliyorum sözümü tuttum işte. Nisan başında ordayım, yani ilkyazın kardelenleriyle birlikte. Sen de karanfil ve gül tohumlarını şimdiden aşıla toprağa; tutsak yoldaşlarımıza götürürüz bayramlarda. Elini çabuk tut kendini vuslata iyi hazırla; kararmanın kardelenin ak umudu...

Kasım 1988

27

Biri Yitik İki Ülke

BİRİ YITIK İKİ ÜLKE

— ZİNDZİ'YE MEKTUP —

— 1 —

ak bir palaydı karanlığın kalbine ufuğun sapladığı
ak bir palaydı SABLE ANTİLOPU'nun ZAMBEZİ NEHRİ'ne düşen
akraşı
İŞTE diyor ufuk ZİMBABVE VE GÜNEY AFRİKA GERÇEĞİ
okudukça yüreğim kafesinde isyan ötüşleriyle çırpınan huysuz
bir kanarya gibi
parçalayıp fırlayacak göğüs kafesimin ince demir tellerini
uçup gitmek istiyor AFRİKA'ya dağlar okyanuslar varmış
aramızda
dinlemiyor BEN DÜŞSEL BİR YOLCUYUM diyor.

ZİNDZİ, sen siyah incisi MANDELA'nın, AFRİKA'nın bir ucunda
bense ülkesi yitik, tutsak bir şairim METRİS ZİNDANT'nda
kapkara sönmüş gece örneğinin içinde
hayât ile rastgele kurmaya çalıştığım ıssık bağlantılarından biri
seni getirdi karşıma
zaten içimde ADANDIKLARI YERDEN ALIRLAR ŞİİRLER DE
ÖZSULARINI
diye bir kanı vardı
oturdum ranzama
ve nerede biteceği bilinmeyen bu mektubu yazmaya başladım
sana
dudakların için KAHVE diye yazıyor elimdeki resmin altında
bahse girerim ki dilinde ince kesilmiş dilimlerinden biri olgun
bir karpuzun

ZİNDİ dört yıl önce getirdiler bu tutsakevine beni
dört yıl önce bu tutsakevinin apoletli bekçileri
gönüllü fedaileri sayarak kendilerini değişmez bir buyruğun
buldukları bütün şiddet ateşleriyle
yüzlerce kere saldırdılar içimdeki özgürlük atmosferine
hepsini çaldım ellerinde şiddet yahımlarına dönen ateşin
kırdım halka halka zincirlerini, kurtardım prangalar çürüten
bileklerimi
yine de çıkıp sana gelmeme yetmezdi bunlar ve yetmiyor
sürüp gidiyor tutsaklığın yakamızı bırakmayan yanları

ZİNDZİ, sen MANDELA'nın hasretinden bir parçasını
yirmi yıldır yüreğinde büyümesi bitmeyen
ufuk gibi tutmak isterdim ben de çocuksu esmer ellerini
dolamak bu yaralı kollarımı senin ceren boynuna
beni de götürdesin diye GÜNEY AFRİKA'nın sıcak koynuna
bir gece ikimiz de tekmiil silahlı iki savaşçı gibi
yeleleri kartal kanatlı acar atların geniş sağrısıyla tanışarak
ve VİKTORİA ŞELELERİ'nin GÜRÜLDEYEN DUMANLARI'na
karışarak
varsaydık eski-çağ kahramanlarının çileciliği ile
yirmi yıldır zulme karşı direnen ulu MANDELA'nın huzuruna
iki orta-çağ şövalyesi gibi kimseden çekinmeden
geçerek PRETORİA zindanının kanla şifreli labirentlerinden
önce yüzümüzü gömerek sık sakallı yüzüne
yürek atışlarımızı dindirmek için sessizce ağlardık bir süre
bir umar sorardık genç ölülerin yüreğinden
AFRİKA SAVANALARI'na yayılan kan kokularına
bir merhem isterdik koltukaltları hızı düşük kurşunlarla
taranmış
ve anadan-üryan soyularak aranmış liseli gençlerin vücut
sızılarına
dayanmazdı onun yüreği bile KABASAS'IN VAHŞET
TABLOLARINI koysaydık önüne
kesilmiş parmakları yontulmuş eklemleri oyulmuş gözleri
ve yeşil deri kırbaçlarla öldürülesiye dövülmüş umarsız siyahı
köleleri

Zindzi, ben yitik ülkenin çocuğu
sadece tarih mezopotamya
ve ninova adsız toprak
üşür yitik ülke kar altında yılın yarısı
saman sarısına girerken yüzünü soyduğumuz dağların
uzayıp giden bozkırları
birden bire
ve sessizce yükselir ayaklar altında gıcırdayan beyaz dalgalar
körpe canlarında çocukların nartanesi kabarcıklar
donarlar ilkyaza saklanan umutlarıyla ulaşılmaz dilektaşlarında
eğilir ve gülümser güzelliğine alabulut harmanları
geçerken yitik ülkemin kayın ormanları üstünden
ve salkım söğütler gibi kızlı erkekli kürt çocukları
fırlayıp çıkar fıratın deli sularından
yasaklarla büyür bu toprağın bütün kırsal sevgi öyküleri
hep varolan ve kendilerini bu yasakların koyucu sahibi sananlar
kanlı bir müdahaleyle araya girer
ve ağılatıyla noktalarlar her şeyi
işte ağıtlar da bu ağılatılar üstüne kurar kendini

iki ayrı toprak anadolu ve mezopotamya
ikisinin de adlarını andırmazlar bana
şimdi zindanlarında kimliğimden ayrı diyetler koparan efendiler
ki bu toprakların kurak yüzüne geçmişi ağlayan taşkalıtlar
yıkılan uygarlıkların dehşetini kanıtlar
ve haklı isyanları ezen orduların vahşetini

yaşanan kıyımların düğüm noktalarıdır
her kalıtın oymalarında okunan
ve bu tragedyaya suretleri içinde
yakılmış binlerce ütopya ağlatısının
acı ayırtıları da saklıdır.
denizdir derler üç yanına hükümler de
öbür yanında ne var irdelenmez
ve bu toprağın dördüncü doğu kenarındaki yitlik ülke parçaları
nasıl yanar
kimse kimseye söylemez

Zindzi

sana yazdıklarımın içine kadınlığınla birlikte
olgunlaşan tatlı afrika biçimini de kat
ve görüşebilirsen yaşlı Mandela'ya mutlaka anlat:
diyor ki de

ömrümüzün payına düşen yolun menzilinde
sapsarı birer bozkırdır yürekleri insanların
nehirlerin sahipsiz bir kuzu gibi ağlaya ağlaya
geçip gittiği bu ülkede

ki sesimizi seslerine katarak hep ağlarız ömrümüzün boşluğuna
ve yalnız başına da olsa soyunmaktan utanır kadınlarımız
bugün bile kıyısında

Zindzi, siyah incim, Afrika'nın bir ucunda tutuşan bilincim
elbette tasımlanmaz benimkiyle Mandela'nın dünyaya destan
durumu
yine de
belki yerine hiç ulaşamayacak olan
bu 'açık ve damgalı mektubu sana yazmam
uzun süren bir tutsaklığın sonucu
asıl ereğim ama
binlerce ırmak uzağımda süren şanlı bir kavgaya
onur verme isteğidir
ve yakınındaki sayrılığa dokunamayan bir elin
uzakları göstererek teselli bulması asla değildir
çokta olsa erekte ortaklaşan kavgamızın bazı ayırtıları
sevgide mutlak birleşmeli yüreklerimizin aynı yanları

ZİNDZİ, gözlerime haram ettim gece yatılarını burada
çatır çatır söyleşmenin hesabını yaparken dışarıya
bazan benimle yarışmaya kalkıyor gençliğimin tımar tutmayan
yılıkları
ve her şey birbirine karışıyor o zaman
ben mi geçmişte yaşıyorum
tarih mi düşlerimle savaşıyor ayırdamıyorum

Ben de AFRİKA'da senin ülkendeyim şimdi
ve selamlıyorum bu toprakların ağacına suyuna sinmiş kutsal
isyancı geleneği
— selam sana AFRİKA
EY vişne çürüğü kiraz içi mehtap
ey sıtma yataklarından ölüm taşıyan sarı sıcak
dehşet ve hayranlığın düşlerimde dolaşan o renkli varlıkları
ki doğanın sana ayrı bir güzellik armağanı
kimi tatlı-uysal kimi vahşi ve kaçak
toprağın AFRİKA/güneşteki yedi rengin karışımı
ve kavuniçi sünger denli yumuşak

ZİNDZİ, gençliğimin tımar tutmayan yıklarıyla yarışırken dün
gece
düş içinde düş gördüm
gerçek sendin düş sanırlı bedenimde
dün gece bir kıtlık kopmuştu dünyada bilinmeyen bir sebepten
ve herşey karaborsa
bütün ürünler HANS ve YAHUDİ TÛCCARLARI'nın depolarında
insanlar bir depremde kaçır gibi birbirini eziyorlar
birden bir sessizlik oluyor bir işaretle durduruyor onları
ÖZGÛR DÛNYA'nın sahibi kurnaz YANKE KOMUTANLARI
BU GEÇİCİ BİR BUHRAN diyorlar
ve bu panik içinden seçilen insanların bağlayarak ipek tellerle
mavi damarlarını
akıtıyorlar altın taslarda damla damla altına dönen kanlarını
sonra bayat birer tayin gibi ufalayıp onurlarını
aynı altın taslarla YİYİN diye sunuyorlar mankurta dönmüş
insanların masasına

ZİNDZİ, esmer incim AFRİKA'nın bir ucunda tutuşan bilincim
şimdi burda bulunduğum tutsakevindeki işkenceciler
bu ataları beş kıtada at oynatmış
anlı-şanlı ve de kanlı mirasları üzerinde oturan müzmin
mirasyediler
BEDAVA BESLEMEK istemiyorlar beni
kaçınılmaz görüyorlar dünyanın son anamalcı efendilerine
benim de kendileri gibi boyuneğmem gerektiğini
iste bu yüzden belirsiz bir gece ya da her KUTSAL CUMA sabahı
yitik ülkemden kalkan savaş ustası SÜMER ATLI ARABALARI
gibi
dayanıyorlar kapıma köreltmek için düşlerimdeki toygara ötüşlü
şafakları
kapı açılıyor ve dizginsiz bir saldırı başlıyor tutsaklara
ok menziline girince BABİL OKÇULARI'nın
vurulmuş gibi kalplerinden bozuluyor savaş düzenleri
GERMEN BARBARLARI'nı salıyorlar üstüme
fark atıyor pranganın süresizliği diğer işkencelere
ARENA'da tutsak ROMA HIRİSTİYANLARI gibi
çözüp 'atıyorlar yaralarımın kan kokusu alan aç aslanların
önüne beni

bir türk  tutturuyorum bütün dillerde (ortak)
hasretim gün geçtikçe genişleyen pembe ufkuna doğru
d rt nala yükselen bu co kunun toynak sesleri karşısında
aslanlar
açık ağızları ve yüzüme inip kalkan kanlı pençeleriyle
mermerle ip kalıyorlar
görüyorum hepsi sahte karşımda dikilen yüzlerce gladyatörün
anlaşılıyor acıyla kıvrınmamdan vuru larındaki acımasızlık
ama yine de sahte, ba larındaki büyük erk iye gözleriyle
sundukları bağlılık
vuruyorlar güneşe tutulan kanlı bir yumurta gibi  r yor
gözlerim
sürüyor bütün g n  ğ  boyunca, üstümde inceltilmi  bu eziyetler
ve ak am olunca demir kapılar son bir vah et ile
kapanıyor tans k m ne kadar sürecek endişeli bekleyi ler üstüne
tamamlanınca yüzyılımıza ta ınmı  bu  ağda  arenanın kapanışı
ne tevekküle dalan var tutsaklar arasında ne tanrıya yalvaran
hepsi de sevda sularına kavu mu  soylu birer kuğu (gibi)
atlayıp parmaklıklardan gökyüzünde yüzüyorlar
ve hazırlıyorlar yüreklerini tans k m yle ba layacak yeni bir
MOğOL saldırısına
ki ne OSMANLI S PAH LER  direnebilir onların istilasına ne de
B ZANS   VALYELER 
ama bütün tutsaklarla kenetlenen yaralı bir yürek
bir türlü bitmeyen bu orman yangınında yakıyor bütün
fazlalıklarını
i te o yürek benim, ve yakıyorum muhtemel bir yenilgiden
kalabilecek ganimetleri -ey nebat dikensen ye ermeyen sol-
bırakıp kaçıyor sonunda
nasıl s neceğini bilmediği ormanı ateşe veren moğol

ZİNDİ, ben dışardayken, tutsaklığımın gizli hükmüne
varılmamışken daha
üçer yıl arayla üç kere tek mil siahlarıyla dayandılar kapıma
gece zifiri karanlık onlar korkaktı her seferinde
kapıyı bacayı kırarak üstümü başıma geçirdiler
yüzlerini göremezdim.
baştan ayağa zırhlı BİZANS ŞÖVALYELERİ gibiydiler
konuş dediler sustum sus dediler konuştum
prangaya gerdiler beni kendileri dinlenirken
antik yapı avlularında güneş vurunca kızaran sarı mermer
sütunlar gibi
bedenimden alevler yükseldi
hortumlarla su sıkıp söndürdüler
ve çözüp indirdiler prangadan her yanıma buza kesti
astılar indirdiler soydular giydirdiler
ayaklarım ŞAFİ AVCILARI'nca dövülmüş porsuk derisi gibi şişti
ve olmamış bir şeftali gibi bozuldu yüzümün rengi
kafamda kırılan çıta parçası saplanınca şakağıma
boyandı çehremin kır ülgerleri

ateş ve kandılar
kalplerinden ağızlarına uzanan dilleriyle
kızılığı göğsüne vuran ırmakların kaynağına salınan yılandılar

ZİNDİ, iyi anlarsın sen bu duygumu
yüreğimde hükmü ölüm yazan bir kin bıraktı hükümlerinin
bu kanlı oyunu
ve o kindir ki içimde
narladıkça dövülen dövüldükçe şekillenen bir demir parçası gibi
berkidi

ZİNDİ, bundan tam senin yaşın kadar EYLÜL önceydi
ateş çemberleri içine alınmışım yine
ezildiler bizden önceki kuşağın bozkırda başkaldıran kızılgülleri
hemen başladım kısa bir bocalamadan sonra
aramaya ve çoğaltmaya üç mecrada akan destansı suların sesini

hazırlanan bulut kümeleriydim uzun ince yağmurlar için
kuraklıktan cehennem çukuru gibi yarılmış topraklara
gürledikçe daha sıkı kenetlendi birbirine 'acemice uzanan ellerim
umutsuzluğa gömülüp ağladı bir süre umut adlı çocuklar
günler devrildikçe kesildi yüzlerce karanlığın soluğu uzun
yürüyüşlerde
yalımlandı yüzyıllardır sevdaları çalınan yüzlerdeki kıvılcımlar
güneşe çevrildi yalpalayan adımların renksiz yüzleri yeniden
güneşi sırtıma alıp ona alnımdan baktığımda arkamdaki
çekingen kitleyi
savaşın haklı mevzisinde direnen bir ordu gibi
devingenleştirdi ÖZGÜRLÜK AFİŞİ'nden çıkan her güneş gözlü
kahraman

**korktular sokaklardan derlediğim seşlerin alanları
çınlatmasından**

46

İkisi de senin yaşındaydı ZİNDZİ
vurulmuş yatıyorlardı uyuyan iki çocuk masumlukunda
boyun boyuna ala ÇİĞDEM ve kırılmış NERGİS dalı

sağdııcı bendim düğün gecesı vurulan gelınlerin
kardeşı bendim panzerlerle ezilen 34 orkıdenın
celladı kım olmalı ZİNDZİ 1 MAYIS ALANI'nı kan gölüne
çevirenlerin

korktular sokaklardan derlediğim seslerin alanları
çınlatmasından
sizin KABASASLAR'a denk sivil faşist çeteleri
pusatlayıp baştan ayağa üstüme saldılar
ölüm pusularında vuruldu kalender öğretmenler
öğrenciler bombalarla parçalandı kanlı HÜRRİYET
MEYDANI'nda
kaçırılıp işkenceyle katledildi en yürekli gazeteciler
soykırımlar yaşadı
beyazların size söylediğı KAFİR küfrüyle lanetlenen ALEVİLER

uzak kentlerde işbulmaya çıktığı bir aydı ekinbiçimini bitirmiş
ırgatların
acılarla sevinçlerini bohçalamış insanların istasyonlarda harıl
harıl kaynağıdı
GİDİP TE DÖNMEMENİN DÖNÜP TE GÖRMEMENİN kaderci
kaygu taşlarıydı
trenlerin acı çığlıklarına karışan ayrılık gözyaşları

bir yıkım ve talan öncesinin umarsız devinimleri içindeydi ülke
ve bir gece sardı bütün ufuklarını bu ülkenin
dizginsiz rüzgarların okyanus ötesinden taşıdığı kısa sürede
yayılan bir kasırga
ve ben vardığımı anladım yaşanmamış bir yazın son durağına

kan-revan içindeydi ezik ve yitik ülkenin ikisi de
sıcak damarlardan oluk oluk akan kanlarla kan-revan
buruk ve soylu bir gurur oldu yüreğimde
bu kan gölü üstüne şafak bezlerini onurla açan yitik ülke
çocukları
gün geçtikçe sıklaştı köy yollarında askeri reoların endişe veren
homurtuları
ilkel hevesleri önüsıra koşuşan çocukların, düğümlendi
boğazlarında
ve kesiliverdi açlıktan şaba yatırılmış bir manda gönü gibi
kokan nefesleri
EYLÜL'ün kara sıcağıydı bu gelen kuraklığın geciktirdiği ekinler
üzerinden
yıktı sözleri güze bağlanmış sevdaların düğün köprülerini
ezildi çelik paletleriyle pentagon damgalı tankların
güneşin kınalı taşlarda alazlanan son ışıkları da

şafakla uyanır koşardım sokaklardaki yerime o günler
güneşi sırtıma alıp ona alnımdan bakarak bir miting beklerdim
arkamdaki çekingen kitleyi bir orduya dönüştürebilirdi
ÖZGÜRLÜK AFİŞİ'nden fırlayıp çıkan güneş gözlü kahramanlar
bir miting beklerdim ölümleri omuzlamış başların kalkıp çoğala
yürüdüğü
dönüştürülebilirdi arkamdaki çekingen kitleler savaştan bir
orduya
bir orduya dönüşebilirdi savaştaki haklı tarafın mevzilerinde
aralanan perdelerin arkasına saklayarak yüzlerini, sokakları
korkuyla seyredenler
ama geç kalmıştı o gün için o düşlerin sahipleri
artık onlar
kim bilir hangi baharda yeşerecek binlerce tohumluk tanesiydi
sadece

haki bir bulutun kapkara gölgesi yükselerek susturulan
kentlerin alanlarından
araratın ağlayan doruklarına tırmandı ovalardan
artık teslim alınmış ve teslim edilmişti hayat
tek tip olacaktı bundan sonra bütün rubalar ve bütün sesler
borazan
rütbesiz bir komutandı tüm siviller karşısında her asker
utkuydu hayatı can bedeli teslim alanların arsız yüzlerinde
karşı koymada umırsız kalanların yüzlerindeki ölümcül azap
ve onlar göğüslerinde kilitleyip kaderci yüreklerini
yıllarca ağırладılar hayatlarını teslim alan bu pervasız konukları
ve yeşilimsi küf kokuları bu hayasız aygırların
yatak ve rubalarına sindi kendilerine ayrılan konuk odalarının
ayaklarının seyrekleştiği yerlerde döşeklerini yakmak istedi
kadınlar

artık teslim alınmış ve teslim edilmişti hayat
önce fabrikalar kuşatıldı bankalar güvenceli tedbirler altında
ayaklarından askıya alındı bankerler
edini anmak bile yasaklandı grev ve gösterilerin
sendikacılar tutuklandı yağmalandı sendikalar parti binaları
neye uğradıklarını şaşırıp işyeri temsilcileri
HİÇ DEĞİLSE BİZ DE TANIK OLDUK EYLÜL İŞKENCELERİNE
dediler

her yerde asker her yerde silah var/sallasan kolunu silahlı
adamlara toslar
üniversiteler hastaneler telefon şebekeleri vergi daireleri
garlar ara-istasyonlar hepsi işgal edilmişti

liselerdi yine en son susturulan
liseler liseliler eski toplum tellerinden sabah yüzlerine
kırk yıllık ten bezi ördüler yedi yılda
liseler liseliler
generallerin ispirto rengi yüzlerini
közleye kızarta yeseydiler/her yenilgiden sonra tazelenen
şafaklarıyla

yüreklere kalkıyordu duyanların/susmayan sloganlarından
CUNTA sözcüleriye buna ÇOCUKÇA TAŞKINLIKLAR diyordu
(benim bildiğim/taşar bu çocuklar DENİZLERE varıncaya değin
sular ormanlar susar da susmaz onlar)

tutulmuştu bütün kavşaklar bütün klaksonlar susmuştu
otobüs durakları taksi noktaları
kaldırımlar sokak girişleri cadde ortası
KIS-KIS gülüyordu bütün trafik işaretleri
afaki bir tanıktı trafik lambaları da bu körler ülkesinin trajik
suskunluğuna
ramluların ucundaydı bütün işaretler
ölümle dirimin şaşmayan şifresi
alışmıştı kısa zamanda soğuk demirin ucunda yanan tehditkar
ışıklara
ehliyetlerineydi sürücülerin çıkarıcı endişeleri
her köprüde bir ÇEVİRME sıkıntısı her iskelede kimlik kontrolü
herkeste bir alınıp götürülme her evde bir basılma korkusu

gazeteler sözcük sözcük denetimde kitaplar sayfa sayfa satır
satır
HÜR BASIN'ın yüzündeki sansürün kara fırçası
BARIŞÇI ABDİ'nin ağlatısını hatırlatır
uzun saplı süpürgeler tutuşturmuş işçilerin ellerine
ONLARDAN ÇOK ÇEKMiŞ KRALDAN DA KRALCI belediyeler
dayamışlar alınlarına işsizliğin kılıcını
işçiler duvarlardaki belgilerimizi gönülsüzce kireçler
sansüre takılmayan sadece bulvarlarda pazarlanan renkli
fahişeler
çok hızlı dönülmeye başlamıştı ekonomik köşeler
hepsi birer yuva kurdu kayasına rüşvetlere kanat açan şahineler
gördüm sessizce ağlıyordu boşalan gözleriyle kütüphaneler
kitapçılar didik didik aranıyor matbaalar didik didik
gördüm sessizce ağlıyordu
toplanan kitapları kâğıt fabrikalarına sürülenler

taşbaşında asker adımbaşı sabit ve gezici bir devriye
yol kıvrımları kontrol için afaki bir bahane
su depoları telefon kulübeleri trafo kutuları
tanzim satış önleri hepsi her yer nöbetçili

taşbaşında asker adımbaşı sabit ve gezici bir devriye
yol kıvrımları kontrol için afaki bir bahane
park girişleri çocuk bahçeleri ağaç dipleri
ihtimal buluşma yerleri diye sinema büfe önleri devriye
deniz kıyısı kıyı setleri mendirekler deniz feneri
hepsi de korku için afaki bir bahane

çöp arabalarının düzenli gelmeleri her sabah
silahlanmış yüksek bir disiplinin eseri
bir de ödeneksiz işten atılma endişesi
sokak sakinleri seyirerek döküyorlar çöplerini sessiz ve uysal
çöpçülerin yüzlerinde yüzyıllık yorgunluk ve hastalık izleri
toz koku ve motor horultusu içinde
sanki onurlarını süpürüp kürekliyorlar

tiyatroların çoğu kapalı ve anlaşılmıyor sinemaların suskunluğu
stadyumlar hınca hınç dolu-bende de bir YA YIKILIRSA korkusu
camiler hınca hınç dolu, cami avluları
allahçılar korkularını cemaat kalabalığına satıyor olmah

BOYYALIM ABİ diyemiyor boyacı çocuklar
dolaşmak yasak sokaklarda
tüm satışlar fişle faturayla
en küçük kazancı bile vergiye bağlamışlar
SAVAŞ EKONOMİSİ uygulayan ON YILLIK GEÇİCİ
HÜKÜMET'in emriyle

bir çocuğun simit tablasını çekiştiriyor zabıtalara
duysa çığlıklarını ağlar kapıda umudunu bekleyen anası
kurtarmaya çalışıyor tereddütle araya giren insanlar
kıyıyorlar tablasını yerlere saçılıyor susamlı sıcak simitler
komikleştiriyor bu ağlatıyı sokaklardan sahneye koşan aç itler

kaybetti bulvar ışıkları altındaki güzelliğini
akşam saatleri sıra sıra dizilen elarabalarında satılan güz
meyveleri
geç saatlerin SICCAK BAZZAA'cısı dolaşmıyor artık uyku
tutmayan sokakları
çağırıyor uykudan önce gününü sorgulayan insanları
son anda hatırlatıp kendini uzaklardan
akşam gazetesi satan BAYİ'lerin çığırtkan manşet anonsları

istanbul, eğer HALİÇ temiz olsaydı
marmarayı bir kova kaynar su gibi boca ederdim başına
yüzbinlerce postal izi GÖNÜLLERE TAHT KURAN ALTIN
ŞEHR'in yüzünde
HALİÇ'ten çıkarak şehri işgal etmiş gibi bu izlerin sahipleri
soruyorum HANGİ YAĞMURLAR DEPİRETTİ ÜSTÜNDEKİ BU
ÖLÜ LEJYON YEŞİLİNİ
BULUTLARINI HANGİ RÜZGARLAR TAŞIDI VAROŞLARINA
susuyor suskuları ölüm burguları çevriyor sayrılı canımda

bir hecin devesi inadıyla arşınılardım bakımsız yollarını
sokaklarında atlayarak köstebek çukurlarını
sıcaklığını yüreğimde taşırdım umudu içtenlikle paylaşan
dostların
bazı günler olurdu umudun umutsuzluğa gömüldüğü
güneşi sırtıma alır ona alnımdan bakardım o zaman
ve ÖZGÜRLÜK AFİŞİ'nden çıkan her güneş gözlü kahraman
bir orduya dönüştürürdü arkamızdaki çekingen kitleyi
araladıkları perdelerinden sokakları korkuyla seyredenler
savaşta haklı tarafın mevzilerinde direnen bir orduya
dönüştürülürdü

mitinglerimize uzatılan tazyikli su hortumları gibi
yılanların dikeldiği korku kıvrımlarıken bile kavşaklar
şafaktan önce açılırdı yıldızlı yumruklar halkın önüne
küfürler savrulurken pervasız düşman ağızlardan
artık uğruna yaşayıp ölünemeyen davalarına
ben yine halka sığınırdım kurtulduğum takiplerden sonra
mutluluğu ayrı bir duyguydu burukluğu ayrı
ben kimden kaçtığımı bilirdim de arkamdaki kimliksizler
kimlerdi
karanlıkta sarnıçlardan damlayan sular
yasakları çiğneyenlerin kalbine bağlanmış birer saatli bomba
gibiydi
ve o bombaların saatlerinde dakikalarla yarışan yelkovan gibi

dayanamadı altın şehrin gözde kuşları
darbeden sonraki ölüm çılgınlıklarına
hepsi de ilk uçuşlarına hazırlanan güvercin yavrusu
masumluğunda
yanaşmadılar duvarlara gece düşen kan rengi ısıklarıma
ve artık taraçalardan avlulara attığım yemlere bile inmediler
ve bir sabah topluca kenti terkedip deniz ötesi ülkelere gittiler
oralardaki garip iniş kalkışlarıyla darbeyi kınıyor gibiydiler

artık umut ve sevgi
kaynağı kurumuş bir barajın içinde günden güne tükenen
bulanık su gibiydi

kimsede kalmadı ne suyun ne güneşin tatlı kıpırdayışları
ve sorunlar beyinlerde bir kedi tırmalayışı
ölüm sessizliğinde parklardaki ağaçlar
kararsız durur toy sayar aşığını
ve nazlı nazlı durgun akar nehirleşmiş duygular
ne coşar yatağında ne çağlar

sert ve soğuk esti umutsuzluk rüzgarları
savurup döktü denize yüzlerce EYLÜL sarısı yaprağı
yüzdüler umutsuzluk ve ardından gelen ihanetler silsilesi içinde
zulmün çöp tenekeleri topladı dalından koparak savrulan bu
sarı yaprakları
yavaş yavaş ezildiler tarihin tekerleğine bağlanmış ağır zincirler
altında
ve dillerini değiştirdiler
yıkımlara uğramış kutsal ziyaret yerlerinde oturan
miyadı dolmuş büyücüler önünde

gece fırtınalarına direnen dağların kirletilmiş şafağında
yanarken ihanet alevleri
bir rota çizdim umut şarkılarından dışardaki yolcuların onur
panosuna
kavradım kavi kayın küreklerini elleri ellerimdeydi umuda gönül
verenlerin
çekecektim soluğumun soluduğu son noktaya kadar
ereğim silinmesiydi şafağın haki rengi kirlerinin
kıyıya kürek çektikçe asrın çok yıldızlı korsan gemileri
durmadan ateş yağdırdı üstüme
yanıp yanıp sönüyordu sessiz sinyalleriyle
ufuktaki hedefi gözlerime işaretleyen denizfeneri
rüzgarda pır pır ederek titreşen papatya çiçeği gibiydi
yardıma çağırıyordu kıyılarda sessizce yalpalayan bayraksız
tekneleri

güneşe kürek çektim kıyılardan aşırđđđım teknelerle
pay sūze sūze iliklerimden çok acılar geçti üstümden
durdum ve dinledim umut şarkılarını denizin
altın sarısı bal gibiydi yıldızlardan dalgalarına sūzūlen melodi
yorgun yolcu gemileriydi iskelede içten içe inileyen
güvertesinde gece vardiyasına kalmış işçiler
elma çürüğüne dönmüş bedenleriyle
süpürüyordu geceye kayıtsız yaşantıların arsız kirlerini
geçkalmışlığın o bitmez telaşı içinde

güneşe kürek çektim kıyılardan aşırđđđım teknelerle
tırmandım çıplak ayaklarımla kan-ter içinde
yeşil kıyılara baktım YEDİ TEPE'nin birinden
demir atmış en yeşil tepelere siyah-beyaz kaftanlı dolar kralları
uzak çöl esrikliğinden petrol dalgalarıyla deniz gizlerine
sūrūklenen

tırmandım çıplak ayaklarımla YEDİ TEPE'den birine
ve söyleştim, bir hecin devesi inadıyla sokaklarını arşınladığım
altın şehirle
(size olan kızgınlığım geçmiş değil reklam panoları
kamu toprağını hırsızlamış bankaların parsel levhaları
hiç unutmam ilk YAZILAMAda yüzünüzü yazarkenki ellerimin
halini
ancak birinci belgimizin bitiminden sonra dinmişti yüreğimin
titremesi
sizden özür dilerim trafik işaretleri
duvarlarının yazılmasına bozulan ev sakinleri
keşke herkesin derdini asabileceği bir duvar olsaydı
ki bizden sonra gelenlerin olacak
belki onlar yöneticilerinin yüzüne yapıştırarak her türden
istemlerini)

gece fırtınalarına direnen dağların kirletilmiş şafağında
yanarken ihanet alevleri
bir rota çizdim umut şarkılarından
tutsak yolculuğumun da bir onur panosu olmalıydı

ZİNDİ, siyah incim AFRİKA'nın bir ucunda tutuşan bilincim
üç adımla noktalanır dolandığım nemli alan
bakışlarımı çeker sarı bir ışık karanlığın ortasında gözlerimce
kovalanan
gizlice sana adarım gece eğlentilerinin başat türkülerini
UYAN derim EY SONU GELMEZ DÜŞLERİMİN SİYAH İNCİSİ
UYAN
MASMAVİ BİR BAHAR ÇALDIM ALNINA
KURTUL ARTIK ÇİL YÜZLÜ EFENDİLERİN KÖLESİ OLMAKTAN

ZİNDİ, bir saat gibi kurarım kendimi uykuya giderken
ve ranzama yansıyan ilk ışıklarla uyanır bir üçgen kurarım
hemen
dışarda sen (yani AFRİKA, yani tüm kıtaların emekçi insanları,
yani hasretim ve yarım)
içerde gökyüzü ve ben
martılar uçar duvarların üstünde yükseklerden
/şu martılar neden sonsuzlaştırmazlar uçuşlarını neden
dönüyorlar çemberine girdikleri bilyesinde rüzgarın
ÖZGÜRSÜNÜZ SİZ, ÖZGÜRSÜNÜZ diyor çığlıkları
kanadının tellerinde bestelenen rüzgarların sesiyle
BENCİLLİKTEN ARINMIŞ BEDENLERİNİZLE
ÖZGÜRSÜNÜZ BİZLER GİBİ
DIŞARDAKİLERİN ÇOĞU ÇÜRÜYOR KENDİ HÜCRELERİNDE

ZİNDİ, ben de teslim alınan hayatın bir parçasıydım ve
tutuklandım
kimliğimden kopardığı diyetlerle göbek şişiren GESTAPO'lara
karşı
FİİLİ DİRENİŞ'ler yarattım adı savaş söylencelerime geçecek
direnişin en uzun soluklusuydu ve direnişçilere eşitçe üleştirdim
onurunu

düşman kendi kurallarını bile küfrederek çiğnedi
kendi kendini yedi tansık direnişler önünde çaresizlikten
sarı bir hastanın kasılma nöbetlerine girişi gibiydi
ve dizlerine dek ekserli çizmelerini çekerek
deli direyler gibi tepindi yaralı bedenim üstünde

susuz da bırakıldım uzun süreli açlıklarda
parmaklıklardan uzanarak yağmurdan topladığım suları
ölüm yolcularının ak alınlarına taşıdım
potinlerin altında ezilip çizilen mor desenli ayamla

şiire karşı değildi mutlaka ölümlere gidip gelmem aylar boyu
ama daha da çok zorlardı şairleri
bir mevzi seçerek yazmadan uzak açlıkla savunmak kendini
beynimin esrik kolları yazsam kaldırmaz köşe taşlarını
ve geçen birinci haftadan sonra kimsenin sesi yetmez okumaya

ZİNDZİ, bir yerlerime seyirip bir şeylere dokunuyor ellerim
ülkenadaki açlara döndürdü bedenimi eriyen kas ve tenim
bir bardak su ile aç karnım sanki tulum
parmaklarımla yüzümü arıyor bulamıyorum
ayna mı yüzüm mü derin ve dingin
uçurumlu kuyulara yuvarlanan iki yıldıztaşı gibi gözlerim
elimdeki kırk ayna parçasına gülerek
BUNLAR BENİM GÖZLERİM Mİ dedim
çekip çıkarmak istedim gözlerimi kuyunun dibinden
endişesiz ve razı gibiydiler benden
onlara dedim ki BEN DÜŞSEM DE NASIL OLSA
ŞAFAĞIN UZATACAĞI MERDİVENLERDEN SİZ
SEVGİ ÜLKESİNİN EN ULU DAĞLARINA YÜKSELİRSİNİZ

ZİNDZİ, öncelikle kesmeliyiz dünyayı saran ahtapotun ülkemize uzanan kollarını
ve bu ahtapotun ateşgözlü silahlarını ateşleyen ellerin
siyah etlerinize batan kirli turnaklarını teker teker sökmeliyiz

ZİNDZİ, BİN KERE ÖVÜNSÜN diyorum
senin gibi bir kıza tutsaklığından hayat ayıran yaşlı MANDELA
ve alsın eline AFRİKA'nın bütün tam-tam çubuklarını
çürütünceye kadar dövsün ırkçıların soysuz yüreğini

siyah incim AFRİKA'nın bir ucunda tutuşan bilincim
bir kez olsun tutmak isterdim o siyah sıcak ellerini
seninle bir şeyler yemek İSTANBUL'da bir park lokantasında
memleket üzümlerinden damıtılmış birer kadeh şarapla

ZİNDZİ, bundan sonra şairlerim EYLÜL koyacak kargışın öbür
adını
bütün nefretlerin birleşmiş dehşetiyle kınanacak her yerde
ve EYLÜL'ün etkafalı her ocağa sokulan kemikten maşaları
halkın kızgın ateşinde çatır çatır yanacak
ama ben, bir yanı tutsak türkû bir yanı özgür destan metinleri
karalayan ben
EYLÜLCÜ'ler dışında kimseve EYLÜL değsin canınıza diyemem

Haziran 87 - Mayıs 88

NOT : Bu şiirin Güney Afrika'yla ilgili bölümlerinin yazımında
Ufuk Güldemir'in Cumhuriyet Gazetesi'nde çıkan «Karanlı-
ğın Kalbinden» adlı, anı-röportaj yazısından faydalandım.

KIRAĞI DÜŞTÜ TOMURCUKLARIMIZA

dağlarımın kıraçlarını süpüren tutsak rüzgarlar
kokularınızda özgürlüğe hasretin esişleri var
beyaz güvercinimin kanadı kırık haberimi siz götürün
bir şafak vakti penceresinden girin içeri
duaya durmuştur çileli anamın nasırlı elleri
yolunuzu gözler
mavi ufuklara dökülen yıldızların kıvılcımlarında ıslanmış
gözleri
deyin ki ona, oğlun diyor ki
karanlığınızda ararken mavi geceleri kızıla boyanıyor
ufuklarımız
ömrümüzün baharında kırağı düştü tomurcuklarımıza
duvarlara çivilendi anadallarımız
tenimizde su verildi kızgın demir çubuklara
deyin ki ona oğlun diyor ki
sessizliğe mahkum edilmiş koridorlarda duvarlara gömülür
sloganlarımız
batıp çıktıkça yüreklerimize kara saplı bıçaklar
ağlayan gecenin gözyaşlarında kızıl kan lekeleri parlar
suskunluğu besleyen karanlığı deliyor haykırışlarımız
sonra güneş açıyor gözlerini umutlarımıza bakıyor
soyunuyor cennette yalnız bir dilber cümertliğiyle
cehennemin göbeğinde yaramızı sarıyor sihirli elleriyle
deyin ki ona oğlun diyor ki
denize kulaç atarken pınarlarımız
yosunlu kayalar tıkanmış kırılca sular fışkıran gözelerine
ve kızgın çöllerin bakracında buharlaşmış son damlacıkları

önce başımızda dolandır sonra eteklerimize iner saçlarımızda
tutuşan alevler
deyin ki kelepçe vurulmuş altın tellerine
asılı durur duvarlarda sazlarımız
ve duvarları sulayan ısıklarıyla tutsaaktır ozanlarımız
tüm ırmaklar hüznün akar kuraklığımıza düşen yağmurlardan
sonra
dinledikçe duyulmamış acıları
deyin ki ona oğlun diyor ki
kurşun renkli lavlar fışkırıyor her yanımızda
söndürmek için yanıp kül olan yeşillikleri
yandıkça kızgın lavlar altında
granitleşerek yükseliyoruz ateş dağının volkanlarında

16 Kasım 84

ÖLÜMÜN EŞİĞİNDE

hiç yaşadınız mı
ölümü eşikleyip eşikleyip geri dönmenin sevincini
hiç yaşadınız mı
düşen bir uçaktan kurtulmak mı tek başına
ya da okyanusun ortasında
batan bir gemiden sözgelimi
cennet bir adaya çıkmak mı bir kadınla
hiçbiri bunların hiçbiri
veremez insana
bizim yaşadığımız acılardan süzölmüş sevinçleri
bizim dönüşlerimiz
ölümle nikah masasında buluşup imzayı atarken
azrailin kalemi kırması gibi

Ekim 85

SEVGİLİ BARIŞ

elimdeki demir parçasıyla
demirparmaklığın pervazına
BARIŞ YILI 86 diye kazdım
başka kimse yoktu soracak
başka bir yer anlatacak
kaldırdım yüzümü gökyüzüne
adının anlamını yıldızlarda aradım

mahkeme dönüşlerinde seyrederim akşam güneşini
dün yine gördüm yandı gözlerim
senden bazı çalışmalar yakaladım
bulutların kızıl damarlarında
sel-sebil akıyordu gözyaşların

yazmak istemediğim destan
yaralı kahramanların kanlı kavgalarda çektikleri acıdır
elde edilen bir güzellik varsa geçen zamanda
sabrın tacıdır bilincin başına geçirdiği

sevgili barış
senin adına sayılabilir mi
zulme karşı işkenceye karşı haykırmanın bedeli
ve şimdi senin adına şafağın ateşlediği dağlar
vişne çürüğü bir mehtap için
ağlar kendini yakmasına binlerce güneşin

kaç gün oldu BARIŞ YILI'na gireli
daha kaç yılda bir girilecek
üç beş haraminin tatlı karları için
daha kaç yüzbin, kaç milyon insan ölecek

acıdan gayri el süremedim bir işe
ömrü biçim mevsimince süren bir masat gibi
zindanda aya acılarım silindi
zulüm artık bir parça buzdur camlaşmış
sıktıkça içinde erittiği

bazan beton üzerinde üşür ayaklarım
kür nehrinde yalınayak kızak yapan çocukları hatırlarım
üç kapıya ayrı ayrı üçer sürgü vurulur
düşlerimle yerden yere düşer kalkarım

PİR SULTAN'ın türküleri dilimde
ben çıkıp bakamam KALE BAŞI'na
üç yaşına basan mahpusluğumla
üç katlı metrisin bodrumundayım

mektuplar alıyorum sevgili barış
renkleri çalınmış kır çiçeklerinden
bir elçi gönder diyorlar
kanatları kalaylı akgüvercinlerden
söyle bana sevgili barış
hangi kuşlar çift yuvalı
hangileri renk taşır senin adına
mahpusların umut çiçeklerinden
ve şimdi dinmeyen serzenişleriyle
kendi hukukuna çağırır gibi
dağlar ezilmişliğimize arka çıkar
onlar anlatmıştır dağlara
maden ocağından çıkmış gibi
güzel yüzlerini kendileri bile tanımadan
ayazdan yanmış çocuklar
çoğu adlarını senden alarak
kumaşı ve şekeri hep arzularlar

uçmaya tüylenen kuş yavrularıdır hayata
yoksulluğun yürek yakan ezgilerini
köy yollarında ağunlanan çocuklar
kafesine sığmaz yüreklerinde esen giz fırtınalarından kaçarken
ZÜMRÜDÜ ANKA kanatlarıyla sarsılmaz birer dulda olurlar
onlara
umursanmaz şehvet çağrılarında yanan delikanlılar

adının anlamını yıldızlara sordum ya
sakın bana darılma
daha iki yıl önce sevgili barış
ölenler oldu gözümün önünde
elvedası aylar önce yazılmış
ölüler gördüm başlarında akönlüklüler
yeminleri dillerini bağlamış
korku dolu göğüsleri eldivenli ellerini
bakıyorlardı çaresizdi gözleri
ölüler kadar sessizdi dilleri
ölülerinse başlarına konan çelenkler için
su yerine kanıyordu gömütleri

senin adının anlamı için
hasretimin mavisine boyadım gökyüzünü
adresleri bende kaldı gidenlerin
yorgun bedenlerine sıcak bir mekan isterlerdi
kendi kendini onarmak dışarda
kendi rengini ovan gözlerinin altında
kelepçede morarmış ellerini

seni düşünürken yedeğinde düşler kurdum
umarsız anlarımda hapsettiğim kendimi
amansız fırtınaların koptuğu alanlarda
düşmanı gözünden vurdum ARARAT'ın eteklerinde

ben umudu geleceğin ötesine bağladım
acılara türküler yaktım sevinçlere de
geçmişin küllenmiş mangalında narladığım şişlerle
bugünün kulağını yarınlara dağladım

evet sevgili barış
kara düşüncelerin emrinde karşılıksız alınterinin kurduğu
görkemli beyaz saraylar elbet bir gün yıkılacak
ve temmuza don çözen EYLÜL karları gibi
eriyip unutulacak tanrılar ve tanrıçalar
adının gerçek anlamını evrendeki yıldızlara
uğrunda çoğalan zindan çocukları yazacak
ve torunlarımız dünyada kaygusuzca okuyacak şiirlerini
nihayette dünya senin olacak AMA...

bakın işte şuncacık sözettim diye barıştan
alnıma ayaklı silahlarını dayadılar
nasıl ki o silahlarla
dünyanın gövdesini bir örümcek ağı gibi sardılar
aklım almıyor bunca nükleer çılgınlığı
cıldırarak üzereyim neyi vuracaklar

Mart 86

ADALETİN KORİDORUNDA

namı selimlerden kalan ölmeyen veliahtlar koridorunda
titreyerek tesbih çektim zincirimin artanıyla
dönüp durduk o dikdörtgenin dairesinde
direniyordu soğuğa karşı aleyhte zaman
kızarıyordu önümüzden geçen omzu kalabalıklar
bazıları kin kusarken gözleriyle üstümüze
ısıtıyordu en sıcak aşkların kucığında
parmak uçlarından üflenlen bir öpücük
gökyüzü gelmez ele
tutup çekmek istiyoruz sımsıcak maviliği koridora
rahmetin bini bir para geçmiş zaman hukukuna
gelip geçenlerin hepsine yetiyordu gözlerimiz
bu nefes alamadığı zamanlarda yaş yerine kan akıtan gözlerimiz
bir ucundan yakalayıp asıldık havayı
gökyüzü gelmez ele
vurup düşürdüler bizi kara potinlerin altında sürüklendik
yerden yere
bir kadın koridorun öbür başında celselerde sağ yanımızı tutan
baktıkça hasretin sevdanın kırbaçlanan tablosu
gözlerinde yakalarım yüreğinde örklediği ikircimi
su yiyince kirli ördek başlarına dönen lacillerle örtünmeyen
çıplak esmer tenlerimize dair
KES derim BIÇAĞINLA ENDİŞENİN ÖRKÜNÜ KORKUYU
ÖLDÜR
anladıkça bizden yana düğümleri çözülür

bu mekanda
başka bir dünyanın adalet ve hukuk uzamında
sol yanımızı tutar savunma söyler vekiller
dinlenmiyor bile hakimlerce, onlar için ŞAB TADI VERMİŞ miş
bu söylevler

çekin kardeşlerim
bizler suyu kesilir gibi havası kesilenler
saklayalım çektiğimiz mavi solukları hohlamadan
mağlub gündüzlerin basacağı akşamlara
direyin ayaklarınızı duvara
sesimizi geleceğe nüshalayan gökyüzünü bırakmayın

FAZLA ESNEMEYİ TARİH KALDIRMAZ

kardeşinin eteklerini tuttu oturduğum vadinin gölgesi
yeşil bir kurbağa fırladı kızıl taşlar üstüne
gece gizlerine büründü öttüğü suyun sesi
sağalmaz hüzün uykuları çöktü gözlerime
gittikçe karardı kızıl çevrenler
işkence sonrası yorgunluğu bindi üstüme
kıvrılarak uyumuşum boyumca yatmış çimenler
rüyalarım girdi dağlar
tankların ezdiği yabancılekleri içinde
bölünüp kanadı rüyalar

geçten geç çımdıkleyip uyandırdım kendimi
geçtiğim uçurumlardan kayan yıldızlar
kuyudaki gözlerime doldular
ve AY'ı çelik mavisi bir halkayla yuvarlayan güneş alevleri
titretiyordu yalçın kayaların bin yıllık küflerini
ve kayalar HAYKIR dedi
HAYKIR DA YANKILAT
ÜSTÜNÜZE ÖRÜLEN DUVARLARIN GÖLGESİYLE YARIŞIRKEN
ORTALARDA KAYBOLAN KOŞULARI KİMLER ÇIKARDI
VE SENİN SIRAN NEREDEYDİ ANLAT
gülümser bir HEY çekerek
SIRASI DEĞİL BUNLARIN dedim
ŞİMDİ SESSİZLİĞE BAL DAMLATIR YILDIZLAR
AMA BİZİM GÖRÜLECEK DAHA BÜYÜK HESAPLARIMIZ VAR
UZUN SÜRE ZULMÜN ÖLÜM LİSTELERİNDE KALDIK
VE SENİNLE ARAMIZDAKİ BU SERZENİŞ GİBİ
DOSTLARIMIZLA SES VERİP SES ALDIK DUVARLARDAN
VE O SESLER BİZİ HEP OMUZLARIMIZDAN YAKALIYOR
BU DENLİ ESNEMEYİ TARİH KALDIRMAZ DİYOR
YAKALAYACAĞIZ EN SONUNDA
ÖMRÜMÜZÜN VADİSİNİ YARILAYAN GÖLGELERİN
EFENDİSİNİ
YAKALAYACAĞIZ, GÜNEŞE SERMİŞTİR PÖSTEKİSİNİ
HANÇERESİNE BASIP YENGİYLE NOKTALAYACAĞIZ
MÜCADELEMİZİ

1 Mayıs 87

METRİSTE KAR VE GECE

*ne zaman bende ki seni anlatmak istesem
özlemlerimi çiğner geçer çektiklerim
o yüzden hep yaralı ve yarım kaldı
sana adanan hasret şiirlerim*

karlı yağmurların yalnız gecelerinde
gülümseyişinden yırtılmıştı karanlığın zifiri
nar dudakların arasından ısıyan sedefler
gözlerime çizgi çizgi dizildi

sessiz bir rüzgarın kollarında savrula savrula
bulutlar tanrısına son veda danslarıyla
düşüyordu lekemiz kar tanecikleri
kat kat keçelenerek beton zeminin soğuk bağına

bir yıldız yağmuru şöleni sunarken
gecenin ağır karanlık yalnızlığını bölen
dev lambaların tuzak ışığında döne döne
parmaklığın arasından uzatarak elimi
dokunmayı düşünüyordum uçan kar tanelerine
kaldırdım başımı gökyüzüne
iri pamuk taneleri büyüklüğünde yağıyordu kar
ama paslı bir yağmur suyu damlıyordu MALTA'mıza
çarptıkça tavandaki dikenli tellere
çocuksu sevinçlerimize tükürürcesine

tutsak bekçilerince binbir yalan
geçirilirken nüshadan nüshaya
ben tanıklığımla zaman arşivinde
silinmez bir belge olmalıyım zulüm çağına

oydukları çanaklar boşalmasın diye
örtüşerek ilkel korkaklık izbesiyle
insan onuruna savaş açtılar
imarlanmamış şeytan mekanı yürekleriyle

geleceğe açılıp geçmişe kapanacak
kapı eşiklerine kısılmış kuyruğuyla
dipsiz karanlığın kör yüzü
mavi ışık hücrelerinin üstüne düştü
ve arsız bir cüretkarlığın karşı konmaz oyunları
açınca kara yelkenlerini tutsak ufukların suskun koylarına
girdaba giren yüreklerin asi damar kolları
dinmek bilmeyen kan fırtınalarını kopardı
ve yeni bir kıyıl kıyamet içinde
yasakçı erkin kalles cenderelerine karşı koyan bedenler
mozaikli boz zeminlere düştü kalktı

bildiğimiz halde nereden geleceğini
korkuyu doğuran vahşetin
ve bizi nereye götüreceğini
yine de her kertesinde umudun duvarında kendi kanıyla yeşeren
çekirdek direnişçilerin teninden
betimi bulunmaz bir ürperti geçirdi
çok iyi öğrenmişlerdi
karanlıkta yalnız başınalığın umutsuzluğa yardım edeceğini
bu yüzden herkes uzaktaki merdiven altlarına
tek başına sürüklenirdi bu vahşet altında
orada soylarlardı o merdiven altlarında
soyma yerine dökülen balçık içinde giysilerimiz
kayalıklardan suya düşmüş kartal ölüleri gibi param parça

dört duvar hücrede kasr ördü
inanç içti ağı dolu kadehlerden
utanç kalesinde CEM'e girenler

HİT rumuzlu günlerin yıldönümlerinde
vurularak duvarlara serildiler
dikildi duvar diplerine
direnişin granitten yontulmuş vakur heykelleri
seslerinde, gözlerine dolacak kan bedeli yıldızların kayda düştüğü
kavga türkûleri
gözlerinde, bitmeyen bekleyişlerde uzayıp giden bitmeyen bir
düşün
yarınları örecek kana banmış dantel iplikleri
bilekleri param parça
kelepçe değil de
insan eti kıyan canavar bir makinanın dişleri sıkılmış gibi
refesleri kaynayan kazanlardan yükselen buhar
sızlayan parmaklarına durmadan boşaltıyor ciğerlerini

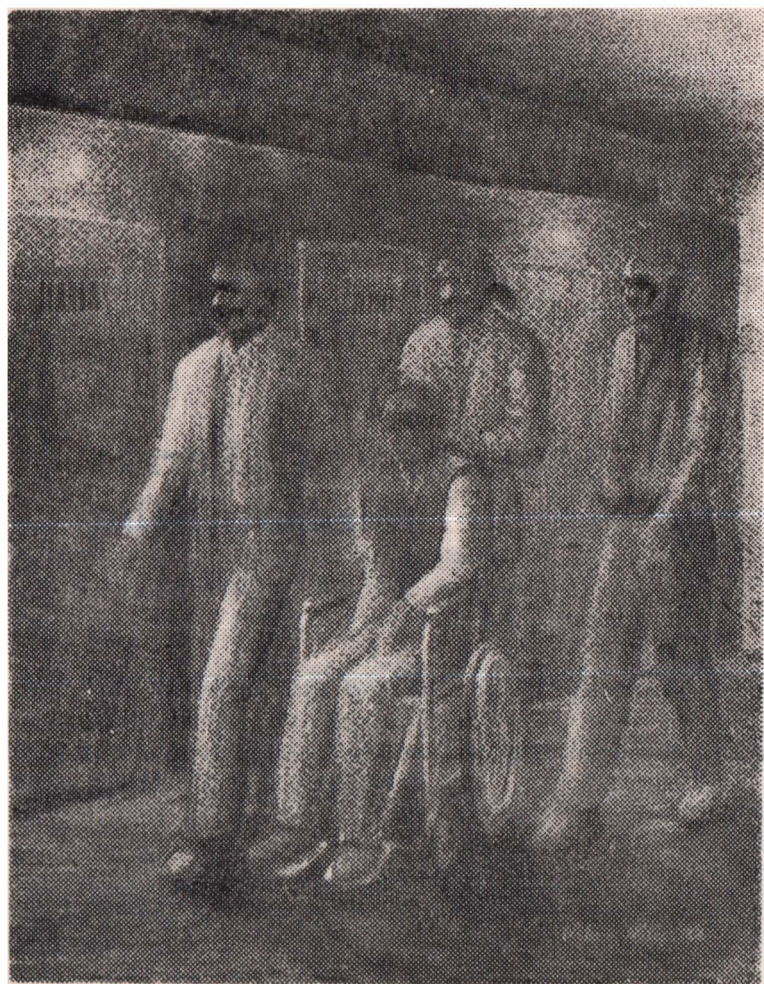
eğilerek evrenin karanlık bir yerinden
çfke çığlıklarından parçalanmış yıldızlar
hüzün yüklü bir saygıyla yaş akıttı gözlerinden

umut yolu gözleyen taze eşlerinin hülyalı ritmlerine uyarak
haklı güzelliği bu onur kavgasının
gece yalnızlığının histeri bağrına iplik iplik işlenerek gerçekleşti
demir kirkit elleriyle tutsakların

evet sevgilim
yine özlemlerimi çiğneyip geçti çektiklerim
ben de dengi bir alev içinde milyonlarcası parlayan kızıl bir
fiskeyim
ölünce ateş ver bedenime
şehitlerimin gömütlerine sevgi çiçekleri
yetiştirsin küllerim

Şubat 86

**Anılarına ve Adlarına
Adanan Şiirler**

GELECEĞİM

beklemek ve korkuların sıcak yüreği
diliyorum ki üzmesin seni
düşürmesin çilenin köprüsüz geçitlerine
hatırlarsın
bir şafak vaktiydi
arsız bir menekşe sureti takınarak EYLÜL vurgunu yüzüme
yavaşça ve üç defa
dokunmuştum aynasız ve kanaryasız kapımıza
mutfak önlüğüyle açmış
bana sarılmış ve saatlerce ağlamıştın
yine diyorum
O GİTTİ GELEMEYECEK diye
elini koynuna sokup ağıtlarla arkamdan ağlama
yine her sabah saçlarını tara
yine umutla çık çarşı pazara
gez-dolaş selam yolla dostlara
ve umutlarını yaz bana
gözyaşlarımızı içine akıtmalıyız
her türlü acının karşısında direnip kararmayan o CEVAHİR'in
ve onu taşıyanlara saygı duymalıyız
sen de biliyorsun çünkü
karşılığı ödenemez emek denli
kutsaldır onların mücadeleleri

sıcak yaz akşamlarında dolaştığımız
deniz kenarlarındaki çay bahçelerinde otur
geceleri lacivert sulara düşen ayışığını seyret
yalnızlık çengel atarsa yakana
çocuğumuzu al kırlara git
tarlalarımızda yeni biçilmiş buğday başaklarını kokla
hasret türkümüzü söylerler sana
dinle ve bekle
yeni bir şafakta geleceğim
seni alnından öpeceğim

15 Ağustos 84

ANALARI ÖLDÜRÜLEN OĞULLARA TÛRKÛ

— Didar Abla'ya —

- I şimdi o
çocuklarımıza aşk adını verenlerden biridir
yeri
oğulları için düşen çığ yürekli anaların yeridir
yukarı
daha yukarı alınlarınız
düşen analarımız için yükselsin bayrağımız
- II tarihin arşivinde kandil yakan ermişler
der ki, eylemden doğar düşünceler
ve düşünceyle ustalaşır eylemler
insana yönelen tehlikelerdi
tarihsel yazına değer kılığımızın
gerçekçesine yazdığımız gerçekler

- III o sabah söyledi son sözlerini
herkes saçını onun gibi bağladı
ne zamanki bulandı bulut gözleri
isyan çağıladı duyguların duvarları
- IV üst üste binen yüzlerce gece
dikenli bir yalım oldu yataklar
plastik damlaları sıçrattı göğsüne
üstüne sürülen uğruluk atlar
fırladı çıktı yatağından
attı kendini sokaklara
haykırmak geldi içinden
karanlıklarına yürüyen insanlara
ışıklar gölgesini düşürdü duvarlara

(Biz anaysak onlara, biz kardeşsek onlarla; yangelip yatmak yakışmaz.

Şimdi depreşmeli zamanıdır, analık duygularımızın en kahredici anıdır!

Sonra bakışmaz güle güle umut taşıyan gözlerimiz görüşlerde...)

kimseler yanıt vermedi bu umutlu çağrısına

bakamadı onun yüzündeki isyan tablosunun adına

bir buruk esinti geçti yüreğinden

(bizimkiler de bu halka kendi kendini, savunmanın araçlarını verebildi mi)

yürüdü
yürüdükçe bulutlar çekildi üstünden
yolveriyordu çelik çemberini çevirecek güneşe
bir köy çocuğunun boyadığı kağıt tekerleği gibi
sirtında yuvarlanan boz gecenin kameri
ve kapalı gözlerin neon şalesiydi
saçlarına düşen yoğun şafak çisesi
bir ara
bir düş çerçevesine sığacak kadar bir zamanda
dayanılmaz bir hasretin kahredici yalnızlığını duyarak
ve yıllardır kucaklayamadığı bir akşam huzrunun esrik
çağrılarını uyarak
dönmek istedi yuvasına
elbette ki
o doğurgan bir anaydı
ve bire-yüz veren verimli bir toprak gibi
daha nice tohumları büyütebilirdi karnı
sonra bu düşsel vuslatın karşısına bizleri koydu
ve düşündükçe
düşünce ve yüreğe perde açan o kutsal varlıklar
birleşerek bilincine aktılar
ve içinde elele tutuşan yüzlerce oğul-kız onun ağzıyla
kargış türküleriyle karşı koydular zaaflarına

— V —

zulmün onun payına düşen son saldırısında
ben de oradaydım
dayanamadım
ininde kızdırılan bir aslan gibi kaldırıp kendimi
insan avcılarının yüzüne çaldım
ne de olsa linç demlerine daha önce alışmışım
kor göğsüne bastırarak yorgun başımı
ALDIRMA BUNLAR OLACAKTI dedi
o anda ben o anda ben o anda ben
o anda ben küçücük bir kardeşim
ağlarken yüzünü ablasının eteğine gömen

yukarı
daha yukarı alınlarınız
kar altında karabuğday tohumlarınca yatan
bütün ölülerimiz gibi şimdi o
savurup dumanını doğrulan karlı dağlarımız gibi
gün doğmadan salınan vekârlı ağlarımız gibi
yüreğimizin bin parçalı örsünde dövülen divriği demiri gibi
ayak sesleri çınlıyor
oğullarına umut getirmek için
elinde file,
dolaşırken bir peri gibi ak elbisesiyle
onun peşinde kıvrılıyor sokaklar
gelip bizimle süresiz açlıklara yatıyor
yokluğun sofrasını yüreğinin TUNA selinde yıkarak
ve çıkararak öfkenin çok basamaklı merdivenlerini
kaç zemheridir bir çığ gibi biriktirdiği kendini
insan avcılarının suratına fırlatıyor
ve iniyor AY'dan önce
karanlığa kibrit çakan bir PLAZE DE MAYO ANASI gibi
yüzümüzün yitik denizlerine dökülen su başlarına

yukarı, daha yukarı alınlarınız
düşen anılarımız için yükselsin bayrağımız

— VI —

ak göğsünde bin güvercin emziren
kutsal göğsünü çendik çendik ettiler
dert yanmadı sakladı yarasını
gururlandık arlanmasını anladık
çünkü ağlayarak düşman önünde
göğsümüzü dövme deminde değiliz 'artık
yukarı
yukarı alınlarınız

yukarı, yukarı alınlarınız
tek damla gözyaşı dökülmeyecek ona dair
o istemiyordu görkemli gömü törenleri
ama şimdiden aldı yüzbinlerin kalbindeki sıcak yerini
orda
bir şafak vakti sulara inen bir dağ gibi
dimdik ayakta duracak
ve karanfil kokulu al bir örtüye sarılıp
mutluluğun nice güzel yüzü gibi
kurtarılmış alanlara taşınacak

— VII —

kök kalır
dal kırılır kök kalır
dal dolayıp kollarını en ıslak yerinden öper toprağı
ve yekinmenin gül şafağında
yeni dallara durur, dallar tutar yolları

o zaman
o zaman dingin bir deniz kıyısında
mavi bir park sırasında
bir dağbaşı göl kenarında
üstümüze düşünce o dalların serin gölgeleri
çevirip tarihimizin arşiv defterini
bakarak şehitlerimizden andaç kalan resimlere
akıtacağız içimizdeki gözyaşı sellerini
yukarı
daha yukarı alınlarınız
düşen analarımız için yükselsin bayrağımız

1 Eylül - 1 Kasım 87
Mecit ÜNAL-Soysal EKİNCİ

KAVASYA

— N. Mitap'a --

ses üstüne ses alan yürek bandımın
çıkıp altın kesitinden ağıda dönüştü adın
ağzımdasın şimdi
ateşi alnıma vuran yangınlı havaların en yüksek alasında
en yüksek alasındasın soluğumun
ezgilere ağlayanlar azaldı biliyorsun
bu yüzden alıp yüzümü
bir utançtan kaçırır gibi
yüksek duvarlarına bindiriyorum ağlatımızın
duvarlar bile kaç kez ağladı
çok acılar doğurdu
kıyımlı kıtalardan doğru sesimizin imbiğine tıkanan cadı saçları
hep yüzüne yüzüne vurdu vahşetin yeşil kırbaçları
ağzımdasın şimdi en yangınlı ağıdında
duvarlar ağlasın sen asla ağlama

duvarlar ağlasın sen asla ağlama
kanları kusmuk etti o güzel ağızlarınızda
bilmeden koparılan bir akçöplemenin çarpmaları gibi
ağızlarınızda kusmuk oldu şöven şarkılar
boğazlanan bir hayvanın ölüm çığlıkları gibi
yürüyüş kararı hamasi saçmalıklar

acılar bir kavasyadır belki
ama kocca bir yalandır da acıyitimi

O diyorlar senin için ÇİLEYE TALİBİN İSMİ ALİDİR
VE MAMAK ZINDANININ TECRİT LABİRENTLERİNDE
YERİNİ YADSIMIŞ TİTREK ALEVLERİN EN DERİN TUALİDİR
MAVİSİ DEĞİŞMEYEN

kutsal mevkilerin kirli kentinde en büyük rakip seni almışken
TİRANLAR
YOL TIKANDI DERVİŞ YOLDA KALDI dediler
ve sevindiler, o çocukluk sayrılıklarıyla senden ayrılan
ve cesedini çiğneyerek yanılsamalı utkulara koşan acemi solcular
tansökümü varoşlardan denizlere akan şehrin yıldızını çaldılar

dağlara düşseydik keşke dağlara
üretimlik mi diyeceksin şimdi son KARA EYLÜL'den sonra
dağlara düşseydik keşke dağlara
yollarda aklımı taksaydım
güz ile örtüşen başındaki tel tel uçuşan kırlara
çekip beni vursa mıydın
çekip beni vursa mıydın sessizce atlasaydım eğer
damarlarına döşediğin altın raylarda soluklanmadan akan
intikam vagonlarına

destur ver celladınla aranıza gireyim
daha yıllar var son istasyona
destur ver şiirimde yüzün artık gülsün
senin yerine yeşil örtülü yıldız tufeylileri çürüsün

Ağustos 87

TAHLİYE

— Sevgili Yeşil'e —

Giderken arkana bakıp da
«Onlar yine acılar içinde kaldı»
diyerek ağlama
Biz
Daha nice puşt acıları eriteceğiz
Sagnak yağmurlarda yıkanmış
granitten kızıl kayalar gibi
Işık saçan bağrımızın fanusunda

'1986'

MORARMİŞ TIRNAK GİBİ

kan ve ateş hattında bizi bırakıp gidenler
gömütlerinize diktiğimiz BAŞTAŞLARI önünde
sessizce ağladık
ve gözlerimizin kanını
duvarlarda çağlayan düşsel maviliklerde yıkadık
çözdük ilmiklerini ölüm sonrası karaların
açtık kapılarını girdik içine
ağaçlarından kan süzülen bağların
hiçbirisi ses çıkarmıyor yavrudalların
yapraklarında gizli esen yellere
cevizağaçları üzerinde gezindik kahvesine girememiş
ve kabukları yeni tutmuş yaraların
hiçbirine elsürmedik
morarmış tırnak gibi
sürüp atacak çürüklerini
şimdi gülüşleri biraz mutsuz fidanların
boyverip uzayacak
ve gölgesine gelenlere
doyumsuz vuslat kokuları sunacak yakında

14 Şubat 85

SEVDANA GÜCÜM YETMEZ

birleşen iki elin arasındaki güller
kalbimi delip geçecek
damar damar bir toprağın bağrında
en güzel yeri kendine seçecek
ve kıpkızıl akan bir çeşmenin başında
damla damla doldurup kana kana içecek

kararsın neye yarar
sevimsiz geçen gecelerimi aydınlatmayan gündüzler
utanç dolu bir yaşamın imbiğinde
elim hep maviye gider

sevinin en sıcak en duru kaynağından
kana kana içmişken gönlümüz
şimdi bozulmuşu gibi
hüzünlü ve solgun nefretimiz

EYLÜL'ün sığındayız
EYLÜL'ün sığında
mart karları yağdı hasretimizin bozkırlarına

parçalanmış soyka deniz
çalınmış alinteri
uzanıp öpüyor mavi sular
kıyı gibi talancının göbeğini
doyumsuz melez ve kısır geceler
umut dolu yüreğimiz yine de
sevdana gücüm yetmez
sevdan başımdan gitmez
sığınacak yer arar

28 Eylül 84

BAŞKASINA SÖYLEME

yediğini içtiğini bile başkasına söyleme
bilki o zaman
fazla büyüzmez özgülediğim dert yumakları
sonra parmaklıklara sığmaz bırakıp giderken

sen kapatamadığım bir roman
kimseye okumadım okuyamam
sen uzun metrajlı bir film
karartılamayan ekranımda oynayan
benimse düşmanın kargısı saplanır
burnumdan çıkan soluklara
istemezler bir çağlayan gibi dökülesin kuraklığıma
çöllerde kaybettiğim sulara ark olmanı istemezler

23 Nisan 85

BELLEKLER UYANINCA

bellekler uyanınca öfke önde gider
bili susar duygular türkü söyler
güneş yolcusunun düş gölgesine
yaprağı çürümüş meyveler siner

karanlık karlı bir gecede
kõrmüzlerin menzilinden çıksan
dağlarımda buz tutmuş ölülerin
üstlerini örterek bana koşsan

tüm buzların erimeye başladığı bir sabah
ilkkadın mahmurluğunla uyansan
sırtın bana yaşlı yüreğin yaşlı
sevdamızın yükseldiği öfke doruklarından
zindan suratlı tabuları gözünden vursan

26 Şubat 85

ANAMA ŞİİR

*değil bir değil beş on
anaların olsa yıl 365 gün yetmez
tutsak oğul anasına fazla bir şey veremez
bitmemiş bir şiir yazar en fazla
ve der ki tüm analara andaç ola*

dayanamaz sen de ağlardın bizi susturamadığın gecelerde
yırtık atletlerden fitil takardın neftini ödünç koyduğun şişelere
bir dövendir sevgi sende
yüreğinin harmanında taşlanan
yaralı dilleri dağlayan dikenler üstünde
çyle bir borç bıraktın ki üstümde elli yıllık kutsal anneliğe
dayanan
karşılığı ödenmez içerde
şimdi benim ilkel kölelik günlerimin hüznünü arıyor
lekesiz lamba ışıklarında sabitleşen gözlerim
kivrılıp giden çıra islerine karışırdı özlemlerin
üstümüzde bir gelincik gibi açardı yıkadığın rubalar
böyle zamanlarda gülerdi gözlerin
kurtulurduk damlara sığmayan hüznlerden
çam kokusu dizlerinden sarı arpa saplarına dökülen
ay altında nar suyu kaplardı
ve sen onları hepimizden gizleyerek çevirip çiğneyerek
çelik dişli dirgenlerle ilençlerdin

bağrımızda oturan kına taşlarında çalınırdı
akşam ayamıza bağladığın yeşil desenler
sabah çatlak ellerimizde bayraklaşırdı

gözlerinden okurdum yüreğinde diyemlenen derdini
GİTMEKTEN VAZGEÇ derdin BIRAKMAZLAR BU KEZ SENİ
feryadınla ne çözdün ne de tutabildin beni
sil gözlerini duvarlar büyütüyor şimdi
topraklarla kundakladığın fideleri
bir gün yağmur öyle yağacak ki karanlığı mavileyen şimşeklerin
ardından
kayalar su saklayacak kuşlar için

15 Mayıs 85

ÖĞRETMENİN DÜNYASI

I

karanlık çağların katılaşmış ağuları üstüne
döküyor elindeki sarı sabır testisinden
avuçlarıyla tuzakladığı alüvyonlar konisine
dikiyor en en soylu fidelerinden
gece gündüz demeden

II

bazılarının elinde yılanotları güzelliğinde
çiçektir çocuklar
bazılarını görünce sevinçlerini bırakıp kaçarlar
yağmur sağanak yağınca
balıklar nasıl uzaklaşırsa kıyıda
bazılarının elinde
kendi imzalarına akladığı sayfalarıdır sadece
körpe dimağlarına köstek vurulur çocukların
hep kendi dar ekseninde döner katranköpüğü albeniler

III

öğretmenlerim karanlık dünyanın kandilleri
karatahtanın yüzünde hiç silinemeyen ışık grafikleri
gece kalem verince gündüz kazma sallayan ellere
kutsal mülkiyet bekçileri endişelendi
sonra iyice yavaşladı klavuzu pusulasız kervan
develer belverdi
o günden beri yeşerttikleri her şey ezildi
bir yanları VAN'da kaldı bir yanları İSTANBUL'da
ortak içilen çayların demlendiği mekanlarda kilitlendi
kayıtları
özümler şifresini vurdukça özengen elleri
yıkıldı gönüllerindeki TAC MAHALLAR
gideceği yerlere onlardan önce uçurulan kayıtlarında
kıvılcık damgasıyla önekli kimlikleri

ACILAR YÜZÜMDE YÜZYILLIK İZLER BIRAKTI

kapatma kapatma ahizeyi
biraz daha konuşalım
KONUŞMA SÜRESİ daha bitmedi
yıllar var ki görüşmedik seninle
kapımızın kırıldığı o karanlık geceden beri
hasretim yeniden inceledi
yeniden tanımladı seni
gülen gözlerinden yüreğime kanat çırpın güvercinleri

hep sendin eğlencesi
sevgi adına tükettiğim kırık kurşunkalemlerin
ve hep seni yazdı her yanı lime lime bu can
ve sonu hep senin odana çıkan
binlerce metrelik tüneller kazdı
biraz daha yaklaş
şöyle alıcı gözle bakayım sana
iyi görünüyorsun bu halinle de

iki yanağında, iki gül gözlerin mercan içinde şöve
dudakların çekirdeksiz iki karpuz dilimi
gözlerini göğsüme fırlatıp çekme
yüreğimde küllenen acıları debretme
bedenin çıplak güneşi gölgeler
yüzün ondördünde ayı
saçının bir tek teline bağlamıştım
bir zamanlar bu dünyayı
yine öyle bir tek teliyle bağlarım
güzel günlerimiz için büyüttüğüm sevdayı
bir kez daha doğabilseydin şafak yerinden
sabahı sabırla beklenen geceme
bir kez daha doğabilseydin
varsın essindi fırtınalar
ve coşundu dalgalar
ağlasındı nar oylumlarına
su vurdukça saydamlaşan kayalar
yosunlar yastık olurdu serime
çakıllar yatak açardı bedenime
seninle fesleğen koklamıştık yaban haşhaşının mor güllerinde
şiirlerini yazıyorum o günlerin
umut mu yazdıran sevgi mi bilmiyorum
adına ne dersen de
ama bir kez daha gel ve gör beni
re fırtınalar atlattı bu yürek
ALDIRMA GÖNÜL ALDIRMA diyerek

azapsız bir dünyanın özlemiydi
sıkışan narin ellerimizde aradığımız
uzun ve karanlık gözaltılar yaratıldı
yandı canımız
nice bulutsuz gecede
uygun bir ad ararken
doğacağı mutlak olan güneşimize
sağnak yıldız yağmurlarına yakalanırdık
çözerdik dilimizin bukağısını
çağlardı gönlümüzün ırmağı
iliklerimize kadar ıslanırdık

yürüdükçe ısındı her yanımız
koşturmaktan usandın sonunda
gece baskınları yoğunlaştı
arkamızdaki siren sesleri yaklaştı
dünya yanacak sandın

zemini derin
gölgesi serin avlulardan
kanadını ilkvuruştaki kalkamayan
ördek başlı güvercinlerin
ikircimli yekinmesine girmiştin

küçük dar yollarından geçiyordum
evler üstümde
ve üstümdeydi soğukları kışların
yazsonu sellerinin yıktığı vadilerde buldum seni
şaşıktı bakışların

yadsımadan siyahı ve beyazı
saydamlaştırıyor geçen günler aslını
nasılsa tuza susamış bir boğanın su geçmemiş kayaları yalaması

sevda ülkesinde yaşanan tansıkların dışında
gördük hangi yapılara dizildi
can fırınlarımızda pişirdiğimiz sevgi kiremitleri
bu yüzden
duvarların ötesinde aklına estikçe
arama sendeki eski beni
kimliğimin aslı
bölünmüş söylemlerde rehin kaldı
eğer uçverdiyse yüreğinde çıbanlar
ve karardıysa irinleri
bir tırnak at yokluğumda yargıla beni
sessizliğini dinle
duyacaksın nasıl susmuş boşluklara hükmeden
kurup kurup yıktığımız TİRAN İMPARATORLUĞU
duyacaksın
deliksiz duvarların dehlizlerinde yaktığımız
ezgilerini yüreklerin
sevinç şarkılarının sustuğunu
uykusuz kalıp kendini yakma umarsız gecelerinde
ben unuttum bile
yıldızların sıcaklığı nasıl ölçülürdü ellerinde

dinle
yüreğimin son güftesini
sesimin çıktığı kadar haykırıyorum
aksanımdan anla beni
dünyaya böyle gelmedim
ve böyle de gitmeyeceğim
suskuları ufalayan korkusuz sesimle
acıları dünyaya destan edeceğim
aradığını biliyorum gözlerimde
bakma söyleyemem
bakma göremezsın alınma yıl diye parmaklanmış ayları
acılar yüzümde yüzyıllık izler bıraktı

Aralık 85

GÖKÇE VE SU

İstanbul
sirkelerin denize döküldüğü bir ilçede akşam
eski bir otelin kabul salonu •
merdivenleri tırmanıyor
bu otelin
her akşam bir kalon şarapla geceyi koltuklayan garip konukları
benimse eziliyordu kollarım yorgun düşen başımın altında
ve dingin bir köyakşamı GİZ'ine kırpışan gözlerimde
yarım kalmıştı uykularım
toyası dökülmüş ahşabı çürük kapı gıcırtyla açıldı
ve içeriye başında akdumanlar eksilmeyen yaşlı bir dağ uzandı
yalın ve titreşimsiz bir sesle
selam verdi ve bekledi
evet oydu
anlık bir tereddütten sonra tanıdım onu
karşımda hasretimizin çekilmiş acılarından canlı bir kalıt
duruyordu
ve izleklerimdeki hazin balkımları aralayan gözbebekleri
geçmişten günümüze sayfalar ışınıyordu
annesine sarkıntılık eden yeni sütten kesilmiş bir çocuk gibi
döndüm etrafında
yine de açmak istemedi göğsündeki derin zulayı

mahpusluğu ikilenen bir yoldaşına seslenir gibi
derin bir kuyunun dibinden
PEN ANLATIRIM SANA
AMA YAşANMADAN ÖĞRENİLMEZ BU İř dedi
HAYATIN EN SICAK ALANINDA DENE KENDİNİ
YANMADAN YIKILMADAN KİMSEYE KÜSÜP DARILMADAN
AHA BU AKşAM KADAR BUNALTILI BU AKşAM
KADAR SICAKTI
BENİM HAYATIMIN GİZ'DE KALAN BURUK YANLARI
SICAKTI SICAK SERİN DEĞİLDİ
YİNE BÖYLE BİR AKşAMIN ALTINA DÜşMÜş
DÜşÜNÜYORDUM
KARANLIKTA HAVAYI ISITAN NEYDİ
ÇUKUROVA BÜTÜN SICAKLIĞIYLA OTURMUşTU CANIMA
KORKULARIN BATAKLIĞINDAN GÖNLÜMÜN DAĞLARINA
ÜşÜşEN SİVRİSİNEKLERİN GÖBEKLERİ şİşKİNDİ
söylediği her kelime
çiçekbozuğu yüzünden esrik yellerle savrulup düşen
küsün yapraklar gibi saplandı yüreğime
şimdi dizelerinden ezdiğim türküler söylerim anısına
ve beslerim onun yaralı yüreğinde açan soylu çiçekleri
her yanı lime lime bedenimin güneşli ve ıslak duldasında
GÖKÇE deyince SU, SU deyince GÖKÇE gelir aklıma
birini ötekiyle hatırlarım nedense
yürürler kol-kola elleri görünmeyen alkışların önünden

20 Eylül 85

İŞGAL

ŞAİR DOSTUM uğur barış can'a

varsın ufansın ayaklar altında
kiremit yüzlü ihanetler
amansız gecelerin koynunda
kaçaklarına yolberkiten karlar
melun soylu ayak seslerini
dostlarına iletecek
hamaylı koparılmış naftalinli sandıklar
ve komşu kandilleri utandıran ışıklarıyla zaptedilmiş hudutlar
tekin gelmedikçe isyan yüreklere
seyyar fırtınalar kesilmeden esecek

26 Mayıs 85

SUNAK KAYALAR

sahipleri susturulmuş dağkoyaklarında
geleceği kurşunlanan kavmin son isyanlarını
başlatan çocuklar
size sunmuş ağlıyor en kutsal doğal sunak yüzlerini
diplerine düşen bedenlerinize gömüt olmanın utancında kayalar
sizi öyle üçer beşer boğarsa barbar kavimlerin talancı elleri
ya ben nasıl sabah ederim
somtabuların emzirdiği zindan gecelerimi

6 Mart 86

ELLERİNİ GÜNEŞLİ GECELERE SAKLAMANI İSTEMİŞTİM

ellerini güneşli gecelere saklamayı istemiştim
ölüm yüzlü gecelerde renklerimizi gömerken ayakta kalmanın
dehlizlerine
aklın hep gerilerdeydi seninse ve sürükleniyordu ayakların
nereye götürecekti bizi
yanık seslerimizde sevişen gönül firarisi türkülerimizin o
tarıfsız serzenişi
ki ikimizin de söylemesi gerekirdi
yüzümde açığın darbe izlerinden
sıcak gece iminin sevi söylencelerine seyiren azgın nehirlerin
beri yakasına geçemedin
uzun süre rehin kaldım ellerinde, —şimdi bir başka yerde—

İndiremedim seni kalbimin yüksek katlarından
ey benim balgözlü anılarımda yatan sevgili
gidişinin gerçek nedenini bugün bile anlamış değilim
DEMEK Kİ diyorum
YANIMIZDAYKEN TEKMİL PUSATLI ONCA TUZAK
ARASINDAN
KÜÇÜK HEVESLERİYLE SEVİŞEN KOCCA BİR GÖNÜL
KAFASIYLA GEÇTİ

üşüyen istasyonlardan birinde bindiğin tren
geldiğin yerlere doğru koparıırken seni benden
veremedin sonurgunun mustusunu gelecekte ayrılmayan
gözlerime
şimdi neredesin
tozdikenler arasında akelleri kanayan gülderenim
çekirgeler geçmişti altun çilli teninden
dünyama dokunmuş şu pashı hasır örgüye
bir kez olsun dokunmadı ellerin

sağnak yağmurlar çiselemeye döndü
cüşlerimden silinmeyen çilli tenin mat yeşile dönüştü
sana pamuk elleri çocukların ve hayatın
bana tutsağın umudu düştü

A BALA

sana demiştim A BALA
yağır omuzların cangılların eteğinden taşıdığı kovalarla
rehirleri ardımsıra boşaltma
bugün burda tutsak isem hükümsüz
senin için elimden fazla bir şey gelmez
ve yarın orda olacaksa tüm hesaplar dökümsüz
—yine mor-pembeyse de günbatımı denizler—
dağlarda akşam hüzünleri değişmez

18 Ocak 87

AĞLARSAN GECE YEŞERİR

— 1 —

şu giden boyu selvi
bir mahpusun uzatmalı sevgilisi
giderken her haftanın kutsal perşembe ziyaretine
her yeri bir yana seyirir
ve on dakikalık hasret molası sonunda
sözcüklerin ortasında sesler dondurulunca
otobüs vapur tren derken
acıyı bir tutam karayapağı gibi damdakilerin hırkasına eyirir

— 2 —

yekpare bir sabır abidesidir o
önünde dizçökenleri
küfürsüz bir dille ve yedi-kat yerin dibine geçirircesine azarladı
sevgiyi kalbine BABİL KULESİ yüksekliğinde kazdı kendi
eldemiriyle
bir gün çıkıp gelince beklediği
kutsayacak bütün ölümsüz şeyleri

bir akşam —ki tahliyecî tutsaklar akşam karanlığından sonra
salınırlar—
kapını çalışımdan anlarsan geldiğimi
sessizce çek aramızdan kapıyı perdeyi
rüzgarın bulutu çekmesi gibi üstümüzden
gülümse
ki acılar dillenirse gözlerinde ışımaya zorlanan gece yeşerir
gülümse
ki işkenceden kalan izler gözlerince kirpiklenir
gülümse daha gülümse
al göğsüne yatır beni
ve temmuz güneşi kadar sıcak
yalımlı bir vuslat türküsü yak
nar sularıyla yu erisin buzlarımız
dudaklarına as geceye dökülsün tuzlarımız
çelik dişli kapanlara düşmüş gibi
hasretimize uluyan çakallara aldırma
birbirimize karışalım
ve söyleyelim şu koca karınlı kısır dünyaya
yeniden doğursun bizi
sevgiyle yapışık SİYAM İKİZLERİ gibi

8 Şubat 87

«42 GÜN»

nasıl geçtiyse elime o gece
sayfa sayfa, satır satır, hece hece
içmişim
bir bardak şekerli su gibi açlık grevinde
ve saman sarısı yapraklara dizilmiş ince kum taneleri üzerinde
dört nala giden yorgun gözlerimden
kan izleri bırakarak geçmişim

acının kızgın çöllerini
halkın kestiği kızıl bir değnekle arşınlayan dervişler
üç gelenek bellemişler zulmün karşısında
kaçış
boyun eğiş
ve direniş

işkenceyle onu hoşgören
ya da sineye çeken insanlığın değeri
aynı anda ters yönle pike yapan iki uçak gibidirler
biri yükselirken diğeri düşer

Nisan 87

HASRETİNİ ÇEKERKEN

kavuşmanın yerindeyiz tam yerinde sevgilim
ele bakıp bu havayı ellerinle iteleme
ellerimi uzatamam dokunamam parmağının ucuna
iki parmaklığın arası iki kolboyundan çok fazla
yine sen gel yine sen gel yine sen gel
omzum olsun başına aradaki paslı engel
açtığını göreyim saçlarını sardığın çiçeklerin
doyumsuzluğunu yaşat, hasretimiz adına birbirimizi uzaktan
sevmenin

nevrimi döndürüyor geceme sızdırdığın sevi iksirleri
tırmanıyorum kızgın çöldağlarını
ve tarıyorum kum bayırlarının bakır saçlarını
serabımda, tadılmamış şarapların kurulduğu üzüm bağları
bir de sen KOPAR BENİ diye sarkan olgunlaşmış asma üzüm
salkımı göğsünde
ikircimler birbirini kovalıyor içimde
bu salkım benim için HAVVANIN YASAK ELMA'sı
ve benim gücüm yasal mı bu yasağı kırmaya
içimdeki mahzenlerin bordo şişeleriyle
bu yasallık yeter miydi seni şarap kurmaya
ayakların sızısı kalçalara vuran karasularına
merhem taşıyan çarıkların manda gününden olmasaydı
ve karşılığını hasretimizde arayan bir çileyle
katılmasaydın ilkdirilenier arasına kendiliğinden
küller içinde küllenen sevilerini türkülerken
seslerini öptüğüm alfistanlı kızların vaadleri gibi
seni de silerdim serimden

nevrimi döndürüyor geceme sızdırdığın sevi iksirleri
ben yükseldikçe gece küçülüyor gözümde
kızıl şafakların kuşluk sütlerini sulayan ısıkları çalıyorum
ve tarıyorum parmaklarımla kum bayırlarının bakır saçlarını
belki de hiç silinmeyecek içimden
çöl eşkiyalarının hummalı baskınlarında üstümüze düşen
gölgeleri
ve belki de bu yüzdendir yüreğimin
çöken barikatların çürük tahtalarını böyle pervasızca yakmaya
çalışması
zaman bile yetmiyor durdurmaya
yüreğimin bu yönde sürüp giden havariliğini
bir yandan da diyorum ki
varsın korksunlar o tahtaları o barikatlara çakanlar
varsın dağlansın
ağzımdan çıkan gül dikenlerine habersizce değmiş gibi elleri

sevgilim yine de biz
kavuşmanın yerindeyiz
tam yerinde
ele bakıp bu havayı elleriyle iteleme

Kasım 87

YENİLENE ÇAĞRI

ey yenilen yenilen
yenilgiden bin beterdir senin sapkın düşüncen
anasıdır yarınki ürkülerin
DENEYCİLİĞİN YILGICILIĞI'na herkesten önce düşmen

İlkel bir duygunun arkasına saklanıp da bir başına
ıfkuna yeni şafaklar attığını sanma
düşün ve bir daha vur kendini gerçekliğin mihenk taşına
bilki önce belgiyedir inanç sonra halka
ve yine bil ki
hâlâ kaybetmiş değilim sana olan güvenimi
gel deli etme beni
bu son çağrımdır sana
kuşan eski sıcaklığını
şüpheyle bakma etrafına
korkma kimse arayamaz yengi ve yenilgisini senin suratında
bak bir türlü kalkmıyor kırıklarımızdaki kuşatma
gel bir liste çıkaralım tuttuğumuz güncelerden
hainleri bir yana koyalım dönemleri öbür yana
kırıkları toplayalım ayrımların gecesinden
henüz varmadılar yalnızlığın pembe karanlığına
tut ki bir talan daha yedi bu kervan
tut ki daha da yiyecek
herkes teneke çalarsa türkülerimizi kim diyecek o zaman
böyle mi yazılmalı geçmişin şanına adanan bu roman
hayır hayır bin kere hayır
şimdi politik otlakçılığa ALAMANYA yeşil çayır
görüyorsun utançlarını dışa vurmaya başladılar bile
barbarların sorgu odalarında insanları asanlar
açıklıyorlar marifetlerini
halka olan nefretleri utanca dönüşen ifritler
haydi sözü uzattırma bana
kuşan eski sıcaklığını hazır ol savaşa

Aralık 87

AYRILIĞA HAZIRLIK

beton ile doldurdukları eski pencere yerlerinde
birer delik bırakmışlardı sadece
koridora açılan kördemir mazgallar kadar
uyandığımda oraya tırmanır kömür kokulu hava çekerdim
ciğerlerime

uçaklarla oynamanın zamanı değil dedi
parmaklıklarda martılarla
zamanı değil dedi uğraşmanın
evrenin keşfedilmemiş yıldızlarında düşlediğin
ışıklardan kurulu zamanötesi hayatla
sen acılarını yaz eldeki iddianemelerin arka sayfalarına
ki bilinmeyen zamanlarda suyu acıların
torunlarımızın kuracağı komün ambarlarına sızmasın

ne uçak vardı ne de yıldız
gökyüzü bile yoktu pus vardı yalnız
kim söylemişti bana bu sözleri
çevirdim yüzümü koğuşa
şair dostum Mecit vardı yanımdaki ranzada
şiirlerine dönük yaşar yüzünün çoğunu
ve dizelerinde ruhu dolaşır Ritsos'un
yunan Tragedyalarında sözsüz bırakılmış kahramanların sözcüsü
ona sordum «hayır» dedi «ama ben de olabilirdim» ve gülümsedi
bir atışma yapalım mı dedim
hemen yazdığı son iki şiiri arandı
önce ben başladım ve anında üç baca deliğinden
soba borusu kalınlığında üç güneş olukladı koğuşa
şaşırdık
nasıl delmişti aramızdaki bunca kirli engeli

peki devamet dedi
boğazımı temizledim
ve qnun hiç te hoşlanmadığı acıyan bir bakışla:
ben ilkyazda çıkmayı düşünüyorum
sense hemen şimdi
her zaman
ya da hiç çıkamayabileceğini
notlar karalıyorsun ikinci kitaba, şiir notları
ranzanın o hiç ışımayacakmış gibi sürekli karanlığında
bindiriyor sözcük yığınları
koyun gözlerinin düzensiz uykulardan kızarmış çekik
çevrenlerine
denizanalarına bindiren deniz veledlerine
dalgaların yinelediği ninniler gibi

ben ilkyazda çıkmayı düşünüyorum
sense hemen şimdi
her zaman
ya da hiç çıkamayabileceğini
—dizelerin bir nehir gibi uzunca akıp gitmesini niye kesiyorsun
ciedi—

bir kanıksamadır
bu atışmamıza da deli gözüyle bakan yoldaşlarımızın sessizliği
yoksa çoktan başlamışlardı o tekdüze kırıtmalarına
«şiir mi yazılırmış bu çok yönlü kuşatma altında»
re yazık ki onlar da
voltada çığnemekle bitiremedikleri zamanın geçerken sıkıveren
kısaçaları altında

ben ilkyazda çıkmayı düşünüyorum
sense hiç çıkamayabileceğini
aldırmıyorsun
ısıtmadan yazmıyorsun bedenlerimize uzanan alevlerin dilini
yazarken bilgin
gülerken mutlu bir çocuğun saflığında ağzın ve dişlerin
bence iyi gidiyorsun, belki de biraz hızlı
şiirlerine biraz daha ses ver
—anlayamadım dedi—
örneğin şu cansever
söyleşilerinde bile açık değil

ipuçlarını bırakmış sadece, elli yıl önce korktuğu korkuların
yüzün mü dalgın, düşdenizleri mi yoksa
dalıp dalıp da çıkamadığın o düşdenizleri
gitmiş doyasıya dalmıştım maviliğine
düşman çevirdikten sonra taştan elbiselerini bedenlerinize
yalnızdım yalnız kalmıştım o günlerde
düşündükçe sizi içerde ve dışarda kendimizi
çıldırtan yalnızlığında suskunluğun
omuzdüşüren bir hüznün çökerdi yüreğime
anaşevkati ağırlığında bir bağlılık zinciri
öylece ıslanırdı gözlerim
karnımdan kanlar giderken
adımlardım cadde sokak ne çıkmışsa önüme, sakınarak karanlık
yerlerden
bastığım her taşında kan izleri bukalemun kaldırımların
karıştırdı birbirine
sökülüp atılma kaygusuyla, içimde kanayan yerler

bulamıyordum bir yolunu duvarları uçabilmenin
sizden uzak kalabilmenin size doğru
kısıtıldığımız terekteki debelenmenin
geri dönen yolcuların gözündeki yeni adı
bir tutam ot için kendini uçurumların boşluğuna bırakan sığır
saflığıydı
bense kanatsız oynuyordum
karanlığa terkedilmiş kalelerin burçlarında Hazarfen Çelebi'yi
uyanıyordum
konmayla çarpma gibi iki sınırın dayanılmaz sallantısında
sonra yeniden düşüverdim o tanıdık zulmün ağna
ve yeniden ağladım içimden
niye mi
demek ki aşılamanmış acemiliklerin yeni duygusallık örneklerine
evet ağladım içimden ter içindeki ıslaklığına insanlığımın
ağladım, geçmişle gelecek arasına örülen bu duvarda
bir şakül gibi sallanıp duran çıplaklığıma
askıdaydım
oltaya yakalanmış bir balık gibi titriyordu ayaklarım
tabanlarımı döven demirci çekiçlerinden
bedenime sıçrayan alevlerin kaosu
arada bir gözlerimi tutuşturan devasa ılık demetleriyle
duruluyordu

insanlığın gözbebeği elektrik ve kulakzarımda onun kablo uçları
manyetocunun aşamadığı sesduvarlarımın morarmış yosunlarına
henüz rengine inmemiş kızıl kültozları akıyordu
titriyordu dişlerim fırtınada uluyan Metris'in mazgal kapakları
gibi

acıyı alaylarken aramızdan biri
tamahkar çobanlarca tiftiği için taranan kılkeçilerinin
kıvrımlarını hatırlıyordu
her zemheri karbeyazı anılarda gezdirir onları diyordu
tiftikten dokunan giysilerin sıcak işlevi

ben ilkyazda çıkmayı düşünüyorum
sense hemen şimdi
her zaman
ya da hiç çıkamayabileceğini
—Peki nereye sığınacaksın burdan çıkınca
hala geçerli mi dedi
senin için düşlediğimiz o dağevinde iki mevsimlik bir doğa
denemesi
vazgeçmeye değer mi böyle bir ermişlik macerasından
bu kentin içinden çıkılmaz kalabalıkları—

yeni açmış bir sümbül neyse
çiçek delisi bir çocuk için, anaforlu bir bataklığın ortasında
bu kent te odur işte
hasretimizin dağlara geçit veren tekinsiz güzergahında
gecelerimi de ister verdiği bir lokma ekmek karşılığında
ona bağtlanmış olsa da bütün gündüzlerim
doyumsuz ve kıskanç bir kadın gibidir
geceleriyle yetinmez aşığının gündüzlerini de ister
—sakın küskün adam rollerine soyunma dedi
çöpe atıyorlarmış dışarda—

soluyor mu yanıyor mu yüreğimin peykinde
çileyle işlenmiş nakışlar belli değil
yeraltında destelenen saltaşlarıdır yüzleri saydam
yeni bir tansığın beklenen örnekleri gibi
yeşil ejderlerce başakları çiğnenmiş ekinlerin önüne
daha usta ellerce diziliyorlar şimdi

gurura tutunuyorum çaresiz
bedellerini ödeyip yarattığın yıkımın içindeki
silkinip kalkmalıyım
varlığının ölüm ve dirimdeki anlamını bilen herkes gibi
öncü öne ardçı geriye herkes kendi yerini almalı
ve ilerleyip gerileyen herkesin eli bu iki motor gücü arasındaki
volan kayışında olmalı
belki böyle çoğalırız
ve acı içindeki aşkın en kahraman yanını yaşayarak artar
sayımız

—yüreğin nasıl yüreğin dedi—

hazırlıklı dedim

yaşanacak bütün yeni olağandışlıklara karşı
yekpare bedenleriyle güneş rengi mermerlere yontulacak,
kesik kanlı başlar taşıyorum yüreğimde
her çıkırında açılan kanlı sahneleri arkadan gelen
tarih tekerleğinin izleriyle bağrına gömen toprağın hikayesinden
yüzyıllardır sınıflarına giden yolda
ayakları parçalanmış kahramandılar ve peşlerinden nice ödle
sürüklendi

işkencelerden sonra aktarıldıkları tutsakevlerinde
çözülenlere dikilen gözlerindeki suçsuzluk alaşımlarıyla
derin birer uçurum açtılar saflarımızda
ve bizden yana çevirmede başarısızdılar diğerlerinin
pişmanlıklarını

en sevimli yanlarımızdan biri de
direncimizi güçlendiren küçük şeyler üzerinde
yaratılan mühendislik harikalarıydı
sabır bahsindeydi asıl büyüklüğümüz zulmün hesaplı
tahriklerine karşı

denedi ve şaşırdı herkes kendi büyüklüğünü
birçok gülyüzlü sosyalistçe doğulu olmamıza yorumlandı
yasaklar karşısındaki tavrımız
inatçılık diye tanımlandı işkence karşısındaki kararlılığımız
doğrusu, doğru inanla aşkı aşka tutuşmasıydı vücudun sıcak
mekanında

asıl büyüklükleri sabır bahsinde dedim ya
kapkara taşları deldiler çelik sertliğinde
en ince millerin bile delemmediği
ne yüreği kaldırabilirdi ne de sabrı
en keskin kargaburunları en yetkin taşustalarında olsaydı bile

—seninkiler yeniden kaç parçaya bölünecekmiş biliyor musun
dedi—

söylemleri silmekle değişmez hayatın gerçek renkleri günışığında
aynı boyadan bu kadar renk nasıl çıkabilir ki
kimi de sürgün kavimlerden artakalan taşkalıtlardaki baykuşlar
gibi
eski ruhlarını arıyorlar yeni bir cana konmuştur umuduyla
dikenli otlar içinde bir yabangülü gibi boğuntuda yürekleri

esnetilmiş ifadesidir her söyleşi ardındaki sorgulama gücünün
bastıkça batar üstüne kalça kasına girmiş ince bir kıymık gibi
—peki bu şiiri nasıl bitireceksin dedi—

re olur bana kızma

BENDEKİ SEN'in şiiriydi asıl ereğim
yine açmaya kalkmışım düşe kalka geçtiğimiz yollarda
ayaklarımızın topladığı dolaşık yumakları
bilirsin kurulduğu gibi bitmiyor hiçbir şiir
tuttuğum bir yol da değil zaten, üç paragraflı bir kompozisyon,
şiirde

—ne yapmak istiyorsun dedi—
yıkamak istiyorum uğruna savaştığım şeyin şiir toprağındaki
sınır taşlarını
bir de ne yapmak istemediğim bahsinde birçok şey:
KAÇIŞLA OLAN İLİŞKİSİNİ BİTİRDİĞİNDE ÖZGÜRLÜK
MUTLULUK ÇANTADA KEKLİK DEMEKTİR
ŞİİRDE ENEL HAK DEDİRTEBİLİR ŞAİRE
ÖZGÜRLÜĞÜ BAKUNİN GİBİ DÜŞÜNMEK
TATLI BİR YANILSAMA ELBETTEKİ...

Ocak 1989

MUZIR VE MÜSTEHCEN

nedenli cahilki şu bizim ulemalar
can yücol «göte, göt» diyor anlamıyorlar
kim bilir belkide,
tabuları yıkılıyor diye korkuyorlar
kutsal aile —çağdaş harem
tövbe, tövbe namahrem
kimden kime hediye —A muhterem?—

evet can yücel'den korkuyorlar
o yaştaki adamın
o kızıl sakalıyla
dişi ortaklarının arka şamrellerini
denize uçurup sevişecek sanıyorlar
bence büyük şair bu arzusunda gayet haklı
hatta çok aşırı kanaatkar
kimbilir belkide
«göte, göt istemek» karşılıyor onun çektiklerini
öpüp başlarına koysun burjuvalar
çünkü bizim deyimlerimizde
«göte, göt» yok;
kana kan
cana can
intikam, intikam, intikam var

29 Mart 87

İKİ AYRAÇ HİLALİ

ve işte
yine sonbahar
yerde şıptısı yağmurun
hıştırsı duvarı yıkar
kapadım yüzüne camını parmaklığın
—dizlerimde müzmin bir romatizma var—
koşup kıvrıldım ranzama
elimdeki dergide bir şiir
—ibrahim'den kendisi Urfa'da yatar—
diyor ki,
marifet dağa çıkmakta değil
kızarıncaya dek tutmaktır ovaların yediveren gülleri
ancak o zaman tekindir dağlar
ve dağları bağına basan yiğitlere
gözlerini teklifsizce sunan koyaklar
bu sözler onun da olabılırdı
o yüzden çektim bu sözlere iki 'ayraç hilalini
bilmek istediğimse kim bilir kaç kişinin
anlamını okuyarak öğrendiği

yıllardır çekilen bir sayrılığın son safranları gibi
usulla sildim alımdan
onu tanıdığım günlerin
şiirsiz, çekingen gözlerini
taştan oyma oluğundan dökülürken dizeleri
doldum doldum doluktum
aynalarda izledim yüzümün bir suretini
ağacına veda eden yaprak denli soluktum

ağacına veda eden yaprak denli soluktum
uzaklarda bekleyenlerin ölüm serincemleri gibi
bedenimde kilitlenen bir akıma tutuldum
—zaten sevgiye her vuslat sonrası
dayatır kendini geçmiş acıların hüznü hesapları—
ben bu akımlara hep isyan ile direndim
bir an bile çekmedim gözümü kendi üstümden
türkülerden güneş çizip gecelerin geçmişine
taş yataklar içinde nice şafaklar bekledim

zorunlu durağındayız zoru kotarmanın
—bu kez de rengi soğuk ve sarı—
güneş uzak ve bizler anladık ki
uzun ve çileli bir yürüyüşmüş
—ezgilere çalan marşlar eşliğinde—
yolu ona bağlamanın umarı

4 Ekim 87

«Ben»den Çıkarak

BAŞKALDIRANLARIN BEKLENDİĞİ SAHİLLER

I

bir şeyler düşler sana göndermek isterim dizelerimle
düşlerim damgalanır
düşlerim savaşa tanık bir şair gibi kan-revan içinde

II

uçurumlardan kopan kararımış bir çığ gibi
üstüme üstüme gelirdi dolu yüklü bulutlar
yıkılacak gibi tir tir titrerdi sığındığım toprak damlar
kara kara çürüyüp dökülürdü toprağa
bozkırdaki bütün yeşil nebat
hasret oldu sonra hasret
sokaklarda tutsakevlerinde
sırılsıklam oluncaya dek hasretinle yürümek
(cebinde üç kurusun olduktan sonra ağlatamaz seni
caddeler, sokaklar
fırın alevlerinde kızarmış ekmek kabuğu gibi,
tavada oynayan
patateslerin ağzda eriyen kahverengisi...)

insan seli içinde
 batıp çıkan bir yonga gibi yalnızdım
 çarpa çarpa başıboşluğun gökyüzüne serçeken granit
 kayalarına
 başkaldıranların beklendiği bir sahile vurdum
 ve o zaman vardım ayırdına yalnız olmadığının
 çoğaldım çoğaldım çoğaldım
 ve gölgesinin çemberini büyüterek turlayan bir kartal gibi
 iyicene uzaklaştım yalnızlığın yatırdığı uykulardan
 mutsuzluğumu okudum her sabah insanların yüzlerinden
 her akşam uğradığım MUTLULUK YUVALARI'ndan
 çıkarken
 bilmem kaç kez yineledim o gereksiz yeminleri

Şubat 88

NOSTALJİ

I

gecenin en soğuk yerinde
mum ışığı satırlarla
kestim kanlı ellerini celladın
attım karanlığın içine
şafak üstümüze açsın diye

II

şimdi gelme geleceksen
şimdi gelme;
mayıs'ta bağa yaprağı getir çileli ellerinle
bir insanki; yılanın soktuğu yeri
nasıl kanatıp emerse
öyle soğursun irinlenmiş çibanlarımı
umut veren kaşıntılı ürpertilerle

III

seni kollarımda
düşsel bir «deniz kızı» gibi
batırıp çıkarırken yosunlu yunus sularına
ve söndürürken kızılca deryaları
iki ak deltasında göğsünün
kulaklarına vuran morluklar
sadece benim
kösnülüğümden değildi sevgilim;
mavi dalgaların, güneş altında
kızıl kıyılarına bindirmesiydi senin
omuzlarını örten
kızıl poturaklar arasında gezdirerek ellerimi
iki avucumla alır içerdim yüzünün sıcak pembeliğini...

Mart 87

FİRTINADIR BEKLEDİĞİM

sürüklenip gelen çakıllarla
örtülecekse göğ ekinler
sökülüp-dökülecekse
mehtap yerine
dahından taze çiğdemler
ve sevinç çılgınlıklarından kum dağları altında
kaybolan ılgım çiçekleri gibi
ezilecekse mayıs'ın kanayan nergis'leri
istemem
esmesin!
söylemde fırtına
kılıda soluksuz yeller;
bir süre yine
yansın güneş ateşiyle

çelik ökselerde örselenmiş bedenler...

Mart 87

GECEYİ DİNLERKEN (1)

demir parmaklıklar arkasında
sessizliğini dinlerken gecenin
düşlerini kuruyorum gönlümde
derin izler bırakan ALTIN ŞEHR'in

DRAGOS SIRTlARI'ndan denize
esiyor şapka uçuran bir rüzgar
deli sular koparıyor çığını
çarpıp eriyor kıyıda mavi kar

bir işgününün sonunda
yürür gibiyim LİSE'den RIHTIM'a
insan seli basmış TIBBİYE'yi
caddeler birbirine 'akıyor sanki

KADIKÖY RIHTIMI'nda eski gemiler
rüzgara karşı güvencesiz titrer
sanki koparılacak yerinden
korkuyor sahipsiz geceye girmekten

yapayalnız hücrelerin karanlıklarında
hasretimi dizelerle işleyeceğim
kapayacağım zaman gözlerimi dünyaya
BİR DİZESİYLE MUTLU ÖLECEĞİM

20 Eylül 84

GECEYİ DİNLERKEN (2)

seyrinde geceyi dinlediğim
dünyayı peşine takmış bir gemi gibi
dalgaları aşarak ufka giren ay
biraz sonra kaybolacak
şafak yerinde öbeklenmiş kurşuni renkler
kızardı kızaracak
kulak ver uluyan köpeklerdir telörgüyü bekleyen
sabah olunca susacak

KIRMIZI ÇAMUR

kare kare kesip katılaşmış ağuları
tarih duvarına diziyorum
YÜREĞİNİ SÖYLE BANA derdik
buydu sözdeki samimî güzellik
şimdi açık olan yüreğimi
dostlarımdan bile gizliyorum nedense

sarı salgın bir sayrılıktır bizde BENLİK
panzehiri şiir olsun istiyorum

sevgileri lime lime diyetlerle besliyorum
güdük kalmasın diye geleceği örecektarın ellerinde
kalelere sığmayan acının arşivleri içinde
ömrüm ince mi ince
başak desenli bir deftere şifreli
toz tutmasın istiyorum

duygular yüreğimde çağlamaya gelince
bana değmeyin
ben karanlığa düşen mavi yolda yürekler dolduran ezgiyim
çıkamaz sokaklara girmedim girmem de
çünkü anında yüzüme vurur ayağıma bulaşan kırmızı çamur

23 Nisan 85

KÜHEYLANLAR GÖĞSÜMÜZDE

dingin ve serin bir akşamüstü
bulutlar en güzel alasında
kendini asmışlar yüzüstü
sığındığım sevgilerin kalasına

indiriyor beni ömür yokuşundan
uçar gibi bir küheylan
yağız ve hızlı koşuyor yıllar
kurtulması zor kantarmadar.

bir orman evinin penceresinden
BAK dedim YILDIZLAR BENİM YEŞİLLER SENİN
atlayıp geçti çitinden
kovulduğum emek bahçesinin

aşılacak duvar oldu yıllar bizde
ellerime dolaşıyor kolları
hasret yüklü küheylanlar göğsümüzde
kanatlısın durdurmaya yacakları

4 Haziran 85

ŞAH KALKIŞINDAN DÜŞMEDİ YÜREK

— 1 —

şu istanbul şehrinde
ellerimle emeklerdim ayaklarım tükenince
kan ter içinde biten her işgününün sonunda
biraz da turunç sarısı eklerdim gözbebeği zeytin olan soframıza
kaderin yeşil aynasını ellerimle kıra kıra
ve tükürerek geceyi akşamdan dilenenlerin mor suratına

— 2 —

duvarın ötesinde gürülgürül akıyor motor sesleri
yapışmış demir parmaklıklara gencecik tutsakların büyük elleri
sıkıyor kırarcasına
yanlış imarlanmamış bir diyarda
ak köpükleriyle yemyeşil yatağına dökülen bir çağlayan
dinliyorlar sanki

— 3 —

bindirmiş çıplak güneşi teknesine
vişne çürüğü bir akşama doğru asılıyor küreklere
gri başlı pembe yüzlü ikindiler
yürekerin kuytuluklarında saklanıyor firari sevgiler
çakıl tanesi olmak istiyor ıssız kıyılarda
ŞAH KALKIŞ'ından boylu boyunca bataklığa düşenler
bazan açık göl kenarlarında kaynayan gümüş pınarlarda
doyarken
bazan da sevecenlik susuzluğunda boğuluyor yürekler
bekliyoruz ne zaman kırılacak taş yüreklerle vurulmuş kilitler

Temmuz 85

YENİ YIL

yorgun bedenime oturak sunan ranzamdaydım yeni yılda:
ak ellerimle al bir yorganı çeker gibi kara yıllar üstüne
yeni doğan zamana sıcak umutlar sardım
ve karanlıktan koterılan düş işlevli çağrılarla
fişlenmemiş dosyalar kardım belleğimin arşivinde
karabulutların kara yası altında bir diyarda
özlemi kırk yıl süren konuklar gibi ağırlandım
ve öfkesi dağarında güvermiş bir kavmin üstünden
sıra sıra kiremitlik paslar kazdım

umut yine rahmine düştü zamanın
dost kapıları ufkun arkasında ufuk dağlarda
gizli bir eldir sarar hasretin
kızgın çölde ıslak havlu bakrâcıma

EYLÜL'e sarkan kuzey buğdaylarından
yorgun dizlerime kırağı çarpar
sığırcıklar ıslık çalar dudağımda
yüreğim ilk seferine çıkacak yavru kuş gibi
alçaklardan kanat çırpır

1 Ocak 86:

DIŞ AĞRISI

alt çenemin sol yanında
her yanıma ağrı sızdıran kırık bir dişim var
saniye başı irin birikmiş kökünden
soylu ARAP ATT'ını şaha kaldırıp şah narasını atarak
ve altındaki sekil KUMAR'ın ekserli nallarıyla dış toprağını
kanatarak
beynimle cenge giden bir MEHDÎ kalkar
dörtnala geçerek sinir koridorlarımdan
taşıdığı ağırları yüzüme çarpar

oğlum soysal
dişin mi ağrıyor
arasına bir türkû al
ilkın 15 yıla hükümlü üstünde ülger biten kızgın dilini
çürük kökün minesine değdirme
geçitsiz nehirlerin gizli gizleri denli
derin ezgileriyle büyüterek sesini
sık dişini
ve geleceğe, olursuz kibirlerden soyuk yaralı bedenini
bırak KEPLER YASASI'na
vur kendini sınırsız voltalara
dönsün dünya
git gidebildiğin kadar
körpe yağız güllerin ateş gözlü silahlarla kırıldığı dağ
koyaklarında
usulla dolduracağın kanlarla yarınki güneşin harcını kar

oğlum soysal
dişin mi ağrıyor
arasına bir türkû al
ölü toprağını umarsızca çekip üstüne
herkesi kendi derdine seferber etme
yani herkesten her zaman yakın ilgi bekleme
önce kendin nöbet tut kendi sayrına
nisan dolusu yağarsa umut bağlarına
sakın kırılmasın gönlündeki telli dut
çünkü yılda üç kere üç yapraklı filiz veren
RİZE'li bir köylünün çaybahçesidir umut

oğlum soysal
dişin ağrıyor ya da başka yaraların var diye
hemen içerleme dostlarından gelen acı sözlere
yutulabilecekleri yut kıymet bazlarına vur erit içinde
kendi taşında tuzla kendi ateşinde pişir çiğ sözleri
bazıları çatal bir kemik gibi saplanacak boğazına
çıkart sabırla ve dostlarının önünde gözüne sapla düşmanın
zulmün karşısında kükreyen bir aslanın ağzı gibi çatallanan
yüreğin
bir serçenin göğsü gibi çırpınmalı dost sevgisi karşısında
ve böyle bir yüreğin bir ayağı dağda biri şehirde kalmalı

ağrı dişim ağrı batır çürük köklerini sinirlerime
sızlat sızlatabildiğin kadar
bir gün mutlaka gelir METRİS'in diş baytarı
o zaman görürsün adam ağlatmayı

8 Nisan 87

BİR DÜŞ TÜTER GÖZÜMDE

bir düş tüter gözümde, düşün eli dizimde
oturmuşuz
bir sohbeta durmuşuz
bir köy kurmuşuz ortaklardan öte
harıl harıl çalışır motorlu məkinalar
gün ikindide, çayır kendini sular
altundan bir deniz gibi dalga dalga başaklar
belceleri damla damla alınteri kırılca delikanlılar
gözlerinde göğüsleri genç kızların
iki akgüvercin gibi, dokunsan uçacaklar
bir düş tüter gözümde
bir düş ki
bin sayfalık kitaplar devrilir
devingen gecelerde sürülen tarlaların nefes gölgeliklerinde

Aralık 87

YÜZYIL ÖNCE

bir hortum yükseldi bugün avludan
titredi çatının kiremitleri
uçtu kapı, kanat vurdu örtüldü
dışardan yuvaya çamur taşıyan
yıkıldı kuşların hava köprüsü
eğrime kapılan anakırlangıç
savrulup dikenli tele gömüldü
silahını kuleye dayayıp yavaşça
titreyerek uzanınca nöbetçinin elleri
gerildi hüznümün pembe telleri
yüzyıl önce yüz kişiyle birlikte
o asker beni öldüresiye dövmüştü

1 Haziran 87

SESİMİ SATIYORUM

genç bir fidan devrildiğinde asırlık insan ormanında
ve ben düşünce içine
bu yeşil denizin ağaçlarında titreşen umarsız duyguların
farkederim hiçliğimi unutulmuşluğunu
ve tutuşurum sesvermenin o dayanılmaz ateşiyle
havalanırım artık tutunarak kırmızı-beyaz kelebeklerin
kanatlarına
geçerler mavi göğü perdeleyen yeşil çamların iğne yaprakları
arasından
yüzerler günışığının gölgeliklerde açtığı yarıklarda

sesimi satıyorum
işte yüreğimin içinde tezgahım dört duvar bir karavan
boğazımda titreşen ezgide karlı dağlar
cesetleri altında ezilen kürt çocuklarının

bir türkü, bir türk  daha derlerdi de gülerdim mimiksiz
ne denli zordu sevilmemek karşılıksız
kıskanırdım yüzlerini hovardaca tüketen çocukları
onlar da kıskanmış beni hem de ölesiye zamanla öğrendim

ilkokul müzik odalarında sığırtaç ve asker t rk leri
ne kadar da yaşı hissederdim kendimi
eski cenk hikayeleri
ihanete uğramış aşıkların yedi yıllık mısır s rg nl kleri
ve asılsız yüzlerce söylencenin ezberimdeki iki kıtada
d nenip duran bungun ezgileri

sonra daha büyük okulların müsamere sahneleri
ne yakıcı bir duygu ydu
parlamak insanları co turmanın safla mış bir öznesi gibi

a latan ezgilerde sesimi, sesimde a latan ezgileri sata sata
kolan v rd m dünyanın en acar doru taylarına
kulak verince nazım'ın hasretindeki o yalınkılıç kavganın
 a rılarına

saraçhane'de saraç satılmaz

uç kere vurulduğumu sandım koşarken o geçidin altından
ve kaldırdım sesimi benlik pazarındaki seyyar tezgahımdan
mitinglerde konserlerde her gencin sesi
en az kendileri kadar güzeldi

mitinglerde grevlerde her gencin sesi
en az kendileri kadar güzeldi

sesimi satmak istedim yanımdaki hücrede sorgu bekleyen
dostuma
ellişer cop dedi nöbetçi
mum yap dedi
bakarak zaten kendi ışığında morarmış bir mum
gibi yanan parmak uçlarıma
yaşamadan büyüdüğüm çocukluğumun cezalı oyunları geldi
aklıma, uzatmadım
küçücük tepecikler oluştu kafamda uzatmadım

çoğalarak yürüdüler üstüne sesimin
karanlık kar fırtınasında avlarına saldıran canavarların
korkunç çığlıklarıyla
sesim dağıtmış kendini bedenimi bırakmış
sesim her akşam bir başka firarda sesimin gözü dağlarda

Aralık 88

FİRAR TÜRKÜSÜ

oturmuşum bir köşeye
bir kuş tutsak ellerimde
iki damla yaş dizimde
gözlerimse yok yerinde

kuşun gagasında bir ses
«haydi firar firar!» diye
inansam mı uyansam mı
tenim yapışmış demire

fırladım ayağa kalktım
karşımda bir demir kule
üstünde üç büyüklamba
«sakın!» diyor gözederek
yüksek kulede lamba
nöbetkulesinde memet
lamba bir dakika sönmeli
memet bir rüya görmeli

demir kule büyük lamba
yanıp sönen tuzak ışık
hazırladım her şeyimi
bu gece ben firariyim

demir kule büyük lamba
bana sahte umut verme
şaka değil bu dediğim
bu gece ben firariyim

bir dakika geç yanmazsan
kuledeki büyük lamba
nöbet kulesinde memet
başlar kurşun sağnağına

memet gözünü seveyim
çek tetikten parmağını
üşüyorsun yağın karda
ayşe'yi düşünce çağır
kanın kaynasın damarda

ıplıtlı gözlerinle
ayşe'yi düşünce çağır
uyan ki ben kuş olmuşum
tetik düşür yardım çağır

öyle hüzünlü bakman
küçük kardeşimi andırır
bir anlık bir yanılısaman
bana çokşey kazandırır

karşımda alacaduvar
içimde dost ihaneti
gölgelerden geçeceğim
akbenekli atlar gibi

otuz metredir tünelim
çıkışa vârdıktan sonra
bir dakika geç yanarsan
menzili rahat geçerim

işte girdim tünelime
çıkışta beni bekleme
görürsen de sen içinden
•görmedim• de tetik çekme

kızılca parladı güneş
geceki yağmurdan sonra
işte alarm çığlıkları
işte fırtına başladı
haydi yoldaşlar camlara

BEŞİNCİ KAR

nerde benim bütün kirlerinden arınmış
güneşli göklerimin ciğerlere köksöktüren ayazı
nerde benim
bozkırlarımın derin çukurlarını tepeleyen kar tınazları
ben böyle kışı yaşayamam
bu kirli karsularını başıma döken
demir örgülerin altında voltaya çıkamam
kar dediğin örtülmeli
ak bir çarşaf gibi bozarmış tenine
demir ellerin ısıldayan pençeleriyle soyulmuş toprağın
örtünmesi gibi iki yeni aşığın birbirine
kar dediğin
ayak gıcırtilarından tanıtmalı
mavzer menziline girince
mekan yolumuz taptanmış patikalarda
dost ve düşmanlarımı

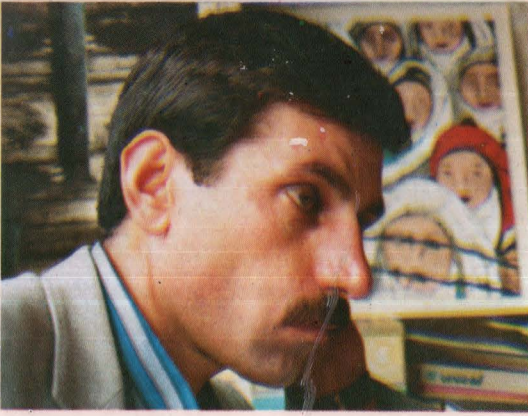
Aralık 88

İÇİNDEKİLER

DÜŞSEL SORGU	5
2 BİRİ YITIK İKİ ÜLKE	29
-Zindizi'ye Mektup- Zulmün Teşhiri ve Devrimin Çiçekleri	
Kırağı Düştü Tomurcuklarımıza	67
Ölümün Eşiğinde	69
Sevgili Barış	70
Adaletin Koridorunda	75
METRİSTE KAR VE GECE	78
Fazla Esnemeyi Tarih Kaldırmaz	78
<i>Anılarına Ve Adlarına Adanan Şiirler</i>	83
Geleceğim	85
Anaları Öldürülen Oğullara Türkü	86
Kavasya	94
Tahliye	96
Morarmış Tırnak Gibi	97
Sevdana Gücüm Yetmez	98
Başkasına Söyleme	99
Bellekler Uyanınca	100
Anama Şiir	101
Öğretmenin Dünyası	103
Acılar Yüzümde Yüzyıllık İzler Bıraktı	104
Gökçe Ve Su	109
İşgal	111
Sunak Kayalar	112
Ellerini Güneşli Gecelere Saklamayı İstemiştin	113
A BALA	114
Ağlarsan Gece Yeşerir	115
42 Gün	117
Hasretini Çekerken	118
Yenilene Çağın	120
Ayrılığa Hazırlık	121

Muzır Ve Müstehcen	131
İki Ayraç Hilali	132
«BEN» DEN ÇIKARAK	135
Başkaldıranların Beklediği Sahiller	137
Nostalji	139
Fırtınadır Beklediğim	140
Geceyi Dinlerken (1)	141
Geceyi Dinlerken (2)	142
Kırmızı Çamur	143
Küheylanlar Göğsümüzde	144
Şahkalkışından Düşmedi Yürek	145
Yeni Yıl	146
Diş Ağrısı	147
Bir Düş Tüter Gözümde	149
Yüzyıl Önce	150
Sesimi Satıyorum	151
FİRAR TÜRKÜSÜ	154
BEŞİNCİ KAR	156

.

1954 Kars-Hanak doğumlu olan Soysal EKİNCİ, Ardağan Yatılı Bölge İlkokulu, Kars Kâzım Karabekir Öğretmen Okulu'nu bitirdikten sonra İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesine girdi. Bu fakültenin Türk Dili ve Edebiyatı bölümü ikinci sınıfından ayrılarak memur olarak çalışmaya başladı. 12 Eylül'den sonra birkaç kez gözaltına alınıp serbest bırakıldı. 1983 Aralık'ında siyasal faaliyet ve eylemlerine devam ettiği gerekçesiyle tutuklandı. 6 yıl İstanbul cezaevlerinde tutuklu kaldı.

**“Zoru dağlara çeken bu cenk yolunda ölüm bizi asla
durduramaz
Ne kadar çıkılırsa çıkılsın bir duvar güneşe asla
varamaz”**

diyen şairin okuyucularımıza sunduğumuz bu dosyası tutsaklık koşullarında yeni bir biçim ve sıcak bir tat arayışıyla verdiği ürünlerden oluşmaktadır.